

దైవం
ఆచార్యుడు, మార్గదర్శకుడుగా

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబరు 2007

దైవం – ఆచార్యుడు, మార్గదర్శకుడుగా

విషయసూచిక

నేనెవరికైనా ఉపదేశం (initiation) ఇచ్చానని చెప్పానంటే, ఆ వ్యక్తికి నేనెవరో తెలిసేలా చేసాననీ, మాటలతో పనిలేకుండానే నన్ను చూసేందుకు, తెలుసుకొనేందుకు, అవగాహన చేసుకొనేందుకు కావలసిన సమర్థతను ప్రదానం చేసానని అర్థం.

శ్రీమాత

లోకేశ్వరుడు మనలోనే దాగి ఉన్నాడు

అనుగ్రహించడానికి దిగి వచ్చింది ఆయన ఆత్మ విశాల
లోకాలనుండి.

క్షణిక దర్శనంగల మన సీమలోనికి,
అమృతత్వము నుండి దిగివచ్చిన వలసవాడు.
దిక్కుతోచని పుడమి బాటలపై దారి చూపే కాంతికిరణం,
ఆయన పుట్టుక పట్టి పైకెత్తి చూపే సంకేతం, ఒక శకునం.
ఆయన మానవాత్మ ఒక మసక తొడుగువలె
కప్పి ఉంచింది గుడ్డి లోకానికి దారిచూపే సర్వజ్ఞుడిని.

*

ఎవడు మన లోపల గోప్యమైన ఆత్మగానున్నాడో, వాడే
మన అపరిపక్వతా వేషాన్ని ధరించినవాడు,
వాడే ఈ మాంసపు గూడును తనదిగా చేసుకున్నవాడు,
తన రూపాన్ని మానవ పరిమాణంలో పోత పోసుకున్నాడు
తన దివ్య ప్రమాణం లోకి మనం ఎదుగుటకై
అప్పుడొక దివ్యరూపంలో
ఆ దివ్యస్రష్ట మనల్ని తిరిగి పోతపోసి బిగిస్తాడు
మర్త్యుడి, మూసపై దివ్యత్వ ప్రణాళికా చత్రాన్ని
మన పరిమిత బుద్ధుల్ని అనంతమున కెత్తడానికి,
క్షణాన్ని శాశ్వతత్వంతో తాకించుతూ.
ఈ రూపాంతరం దివికి భువి చెల్లించే ఋణం;
పరస్పరం బాకీపడినదొకటి, దైవంతో మనిషిని కట్టిపెడుతుంది;
ఆయన ప్రకృతిని మనం ధరించాలి. మనదాయన వేసుకొన్నట్లే;
మనం దైవీపుత్రులం ఆయనలాగే ఉండాలి మరి:
ఆయన మానవాంశమనం, పెరగాలి దివ్యత్వం లోనికి.
మన జీవనమొక అసత్యాభాసం దైవమేదానికి కీలకసూత్రం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి

గురువు – మానవ, దైవసంభూతుడు

దివ్యకాంతిప్రదాత గురువు

మన ఈ ఆధునికయుగంలో భౌతికవిజయాలు, వాటివల్ల పొందే సంతృప్తి – ఇవే గణనీయమైనవి. అయినప్పటికీ నిరాశాపరులైన ప్రజలు అంతకంతకు జీవనగమ్యాన్ని అన్వేషిస్తూ ఉన్నారు. మరో కవైపు జ్ఞానకాంతిని ప్రసరింపచేస్తూ పీడితప్రజానీకాన్ని ఆదుకో వటానికి కృషిచేసే వివేకవంతులైన విజ్ఞానులూ ఉన్నారు. తెలిసి నవారు, తెలుసుకోవాలనుకున్నవారు – ఉభయులు కలుసుకు న్నప్పుడు – లోకంలో ఒక క్రొత్త ఆశ చిగురించదా! అలముకుని ఉన్న చీకట్లో ఓ కాంతికిరణం చొరబడదా!

– శ్రీమాత

మానవ మధ్యవర్తి గురువు

కంటికి కనుపడకుండా ఆంతర్యంలో ఉన్నదానిని నమ్మటం మనిషికి కష్టం. దానిని బహిర్గతం చేసుకుని దానికి రూపం కల్పించినదానిని నమ్మటం తనకు సులువు. చాలామంది మాన వుల ఆధ్యాత్మికపురోగతికి ఆసరాగా నమ్మకం కలిగించే బాహ్య ఆకృతి ఒకటి అవసరమవుతుంది. ఇందుకు భగవంతుని బాహ్య రూపం ఒకటి కావలసివస్తుంది. లేదా – ఒక మానవ మధ్యవర్తి అయినా అవసరం అవుతాడు. అవతారమూర్తి ప్రవక్త లేక గురువు లేదా ఉభయులు కావలసివస్తారు. మానవ అంతరాత్మ అవసరా నికి అనుగుణంగా మానవ లక్షణాలు కలిగివుంటూ, దైవం, మాను షరూపంలో మార్గనిర్దేశకత్వం అందించే సాధనంగా అభివ్యక్తమ వుతుంది. దైవత్వాన్ని ప్రచ్ఛన్నంగా గుప్తపరుస్తుంది.

హైందవ ఆధ్యాత్మికక్రమశిక్షణ, జీవాత్మ అవసరం తీర్చటం కోసం, ఇష్టదేవత అనే భావాన్ని ప్రతిపాదించి ప్రవేశపెట్టింది. అదే అవతారము, గురువు. ఎన్నుకొన్న దైవం – అదే ఇష్టదేవత – అంటే అది నిమ్నస్థాయికి చెందిన దివ్యశక్తి కాదు. నామ

రూపసహితమైన వైశ్వానిక దేవత. ఇంచుమించు అన్ని మతాలు నామరూపసహిత దైవాన్ని కలిగి ఉంటాయి. వాటి ఆలంబన, ఆధారం కావాలి. మానవజీవాత్మకి దీని ఆవశ్యకత స్పష్టమే. సర్వము అంతా దైవమే. అంతటికీ అతీతంగా ఉన్నదీ దైవమే. 'అతీతము' – అనే దానిని మానవుడు ఎలా భావిస్తాడు? ముందు ఈ 'సర్వము అనేది ఓ పట్టాన కొరుకుడుపడదు. మనిషిది పరిమిత చైతన్యము; పరిమిత స్వభావము. వీటితో సామరస్యభావన కలిగి ఉన్నవాటికే తాను ఉన్మీలనం చెంది ఉంటాడు. 'అన్నిటి' లో, లేక 'సర్వము' లో ఉన్నదనేది తన అవగాహనకు మించినది. భావాతీతంగా ఉంటుంది. దైవమని ఊహించలేడు. దరిచేరడు. లేదా – గుర్తించలేడు. తన అజ్ఞాన పాక్షిక ఆలోచనాపరిధి లోనికి రావు. కాబట్టి తన ప్రతిరూపంగా భగవంతుని ఊహించుకుని రూపకల్పన చేసుకోవటం ఆవశ్యకం అవుతుంది. లేదా తనకు అతీతంగా లేదా తన సర్వోన్నత ఉద్దేశాలు, భావాలు, బుద్ధి – వీటి కనుగుణంగా ఉండే దివ్యరూపం ఏదో తన కవసరం. అలా లేకపోతే దైవసంసర్గం, సన్నిహితత్వం తనకసాధ్యమవుతుంది.

స్వాభావికంగా మానవుడు మానవమధ్యవర్తిత్వాన్నే అభిలషిస్తాడు. అలా అయితేనే దైవమును మానవతకి సన్నిహితంగా భావిస్తాడు. అపుడే మానవ ప్రభావానికి, ఆదర్శానికి దైవం సన్నిహితమవుతుంది. దైవం మానుషరూపం దాల్చి – కృష్ణుడు, బుద్ధుడు, క్రైస్తు – అవతారంగా వ్యక్తమవుతేనే తన అవసరం తీరుతుంది. ఇది కూడా భావించడం మానవునికి కష్టమైతే, గురువుగా, ప్రవక్తగా మరీ అంత అద్భుతావహం కాని మధ్యవర్తిగా దైవం ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాడు. దివ్యమానవునిగా భావించలేని, అంగీకరించలేనివారు, అవతారమూర్తిగాకాక, మహోన్నత మానవునిగా, జగద్గురువుగా, దైవప్రతినిధిగా అంగీకరించగలరు.

ఇదీ చాలదు. ఒక సజీవ ప్రభావం. సజీవ ఆదర్శం, ప్రస్తుతం అందుబాటులో ఉండే ఒక జ్ఞానబోధ అవసరం అవుతుంది. ఎందుకంటే, గత దివ్యోపదేశకుని ఉపదేశంతో వారి ఆదర్శప్రభా

వాలతో గత అవతారాన్ని ఏ కొద్దిమందో తమ జీవితాలలో సజీవంగా నిలుపుకొని ఉంచుకోగలుగుతారు. ఈ అవసరాన్ని తీర్చటం కోసమే హైందవ క్రమశిక్షణ గురు-శిష్య అనుబంధాన్ని కల్పన చేసినది. గురువు ఒకపుడు అవతారమూర్తి కావచ్చు లేదా జగద్గురువు కావచ్చు. ఆయన దివ్యజ్ఞానప్రబోధకుడై, జీవాత్మ – పరమాత్మ అనుబంధాన్ని భావించి సిద్ధింపచేసేవాడు కాగలుగుతే చాలు, మనిషికి.

*

గురువు యోగానికి మార్గదర్శకుడు. దైవముచేత అంగీకరింపబడిన మార్గదర్శకుడు, గురువుగానే అంగీకరింపబడినవాడవుతాడు.

*

ఒక హెచ్చరిక

రామకృష్ణుడు ఇతరులకు సిద్ధి ప్రసాదించకుండా, ముందుగ తాను పొందేరు. అలాగే బుద్ధుడు కూడా. మిగిలినవారి గురించి నాకు తెలియదు. తన మార్గంలో పరిపూర్ణత సాధించడమే సిద్ధి. తనకు పరిపూర్ణమైన అధికారం ఉంటే తప్ప వేరొకరికి తాను గురువు కాకూడదనే నియమాన్ని ఎప్పుడూ రామకృష్ణుడు ప్రతిపాదించేవారు.

శ్రీఅరవిందులు

కోరిక యోగులకు వినాశహేతువు

ఎందరో యోగులకు కోరిక వినాశహేతువైనది. ఆ జాడ్యం ఎంత కాలమైనా అలా దాగి ఉంటుంది. ఉన్నట్లు తెలియకుండానే యోగమార్గంలో చాలమంది పయనిస్తూంటారు. శక్తులు సంతరించుకున్నాక అప్పుడు మొలకెత్తుతుంది. వారిలో కోరిక – మరీ ఉద్ధృతంగా ఎందుకంటే మొదట్లోనే దానిని తుంచిపారవేయకపోవటం వల్ల.

అద్భుతశక్తులు పొందిన ఒక యోగి కథ ఇది: ఆయన శిష్యులు ఆయన్ని ఒక విందుకు ఆహ్వానించారు. ఎత్తు తక్కువైన

ఒక భోజనాలబల్ల పై విందు ఏర్పాటు చేశారు. అపుడు శిష్యులు తమ గురువుని తమ తపోమహిమ ఏమైన చూపమని ప్రాధేయపడ్డారు. అది కూడదని గురువుకి తెలుసు. మోహం బీజప్రాయంగా ఆయనలో నాటుకుని ఉంది. అనుకున్నాడు ఆయన: "ఇదేమీ పాపకార్యం కాదు కదా! ఇలాంటి విషయాలు సాధ్యమేనని నిరూపించటంవల్ల భగవంతుని గొప్పతనం వారికి తెలియపర్చడమవుతుంది" – అనుకుని వారితో అన్నాడు – "బల్లను తొలగించండి. బల్లను మాత్రమే. బల్లపై వున్న గుడ్డను ఎలా ఉన్నది అలానే ఉంచండి – దానిపై వడ్డించిన భోజనాలతో సహా" "ఓ! అలా చేయటానికి వీల్లేదు. అంతా క్రింద పడిపోతుంది" అన్నారు శిష్యులు. ఆయన మాత్రం గట్టిగా నొక్కి చెప్పారు. శిష్యులు గుడ్డను యథాతథంగా ఉంచి బల్లను తొలగించారు. ఏమి ఆశ్చర్యం! గుడ్డ, గుడ్డ పైన ఉన్నవి అన్నీ అలానే ఉన్నాయి – బల్ల అడుగున ఉన్నట్లుగానే ఉన్నాయి. శిష్యులు ఆశ్చర్యపోయారు. కాని గురువు ఉన్నట్లుండి ఒక్కమారు బయటకు ఒక గంతువేసి పరుగెత్తాడు – ఆర్తనాదం చేస్తూ. "ఇక ఎన్నడూ నాకు శిష్యుడనేవాడు ఉండకూడదు. మరెన్నడూ! ఏమి నా దౌర్భాగ్యం! నా దైవాన్ని మోసగించాను" హృదయంలో మంట చెలరేగింది. తన దివ్యశక్తులు స్వార్థానికి వినియోగించారు.

శక్తుల ప్రదర్శన ఎన్నడూ చేయకూడదు. అలాని అవి నిరుపపయోగమనీ కాదు. అవెలా సమకూడినవో అలానే వినియోగించాలి. దైవానుసంధానంతో అవి లభ్యమవుతాయి. దైవేచ్ఛతోనే వాటిని వినియోగించాలి. ప్రదర్శనగా మాత్రం కాదు. ఒక గ్రుడ్డివాడు నీకు తారసిల్లినపుడు. ఆతనికి దృష్టినిచ్చే శక్తి నీకున్నప్పుడు, ఆతనికి దృష్టి రావటం దైవసంకల్పమైతే, నీవు ఒక్క మాట అనాలి – "అతను చూడనీ" అతను చూస్తాడు. నీవాతనికి చికిత్స చేయగోరి ఆతనికి కళ్లు వచ్చేటట్లు చేస్తే నీకున్న శక్తిని నీ వ్యక్తిగత కోరికను సంతృప్తిపరచటానికి వినియోగించినవాడవు అవుతావు. ఇలాటి సందర్భాలలో నీవు సర్వసాధారణంగా నీ శక్తులను పోగొట్టుకుంటావు. అంతే కాదు. ఆ వ్యక్తిలో

ఓ గొప్ప అలజడిని సృష్టించినవాడవు అవుతావు. చూడటానికి రెండు మార్గాలు ఒకేలా అగుపిస్తాయి. కాని ఒక విషయంలో దైవేచ్ఛకు అనుగుణంగా, మరో విషయంలో వ్యక్తిగత ప్రేరణవల్ల ప్రవర్తిస్తావు!

మానవసేవపట్ల వ్యామోహం, శిష్యబృందం కావాలనే కామన

మానవసేవ చేయాలనే భావం అతిసామాన్యమైన కోరికలలో ఒకటి. అలాటి సేవాకార్యక్రమాలకి ఆకర్షితులవటం వ్యక్తిగత వ్యామోహం. తనవద్ద ఒక గొప్ప సత్యము ఉన్నది. అది నలుగురికి తెలియపర్చాలి. అందుకు శిష్యబృందం కావాలి – అనుకొనే వ్యక్తి స్పష్టంగా తన వ్యక్తిగతవ్యామోహానికి వశుడై వర్తిస్తున్నాడు. శిష్యులు తన నుంచి జారుకుంటే కలతపడతాడు. ఎవరేనా కనిపిస్తే పట్టుకుని శిష్యునిగా వశం చేసుకోవాటానికి ప్రయత్నిస్తాడు.

దివ్య ఆదేశాన్ని అనుసరించేందుకు నువ్వు సిద్ధంగా ఉంటే నీకేపని వప్పగింపబడినా దానిని నిర్వహించాలి – అది ఎంత జటిలమైనదేనా కానీ. పనిని ఎంత నిశ్చలంగా చేపట్టావో అంత నిర్మోహమాటంగానూ వదిలిపెట్టివేయగలగాలి. ఏదో బ్రహ్మాండమైన బాధ్యత నిర్వర్తిస్తున్నాననే భావన నీలో రానీయకూడదు. ఎలాటి పని అయినా, ఏ విషయం పట్ల అయినా వ్యామోహం తగదు. పరిపూర్ణంగా విముక్తుడవై ఉండాలి. దైవానుగ్రహం సమకూడినది స్వీకరించటం, విడిచిపెట్టవలసినపుడు అదే మనస్తత్వంతో విడిచిపెట్టివేయుటం – ఇదీ నిజమైన యోగదృక్పథం. 'నాకేమీ అక్కర్లేదు' అనే సన్యాసి, 'నాకిది కావాలి' అనుకునే సంసారి వీరిద్దరి మనోవైఖరి ఒక్కటే. సన్యాసి పరిత్యాగానికి, సంసారి వశం కావించుకునేదానికి వశులు. దైవం నీకేది సమకూరుస్తే దానిని స్వాగతీకరించాలి. గుప్తకామనలనుంచి విషయాలు ఉద్భవిస్తాయి. కామనలు సుప్తచేతనలో ప్రవర్తిస్తాయి. నీవు వాటిని గమనించలేవు. అవి దైవసంభూతములు కావు. మారువేషంలో వచ్చే దొంగకోర్కెలు.

పూర్ణయోగంలో గురువు

పూర్ణయోగంలో గురువు మనలోని అంతరంగ ఉపదేశకుని విధానమునే వీలైనంతవరకూ అవలంబిస్తాడు. శిష్యుని స్వభావానికి అనుగుణంగా అతనిని ముందుకు నడిపిస్తాడు. బోధన, వ్యక్తిగత ఆదర్శం, ప్రభావము – ఈ మూడూ గురువునకు ఉపకరణాలు. గ్రుడ్డిగా అంగీకరించేందుకు గ్రహణశక్తిగల బుద్ధిమంతుడు లభించాడు కదా అని వివేకవంతుడైన ఏ గురువు తన అభిప్రాయాలతో అతనిని ప్రభావితం చేసే ప్రయత్నం చేయటానికి సిద్ధపడడు. దివ్యపోషణలో వర్ధిల్లి తప్పక బీజం సఫలప్రదమవుతుందనుకున్నట్లుగా భావిస్తేనే తాను కలుగచేసుకుంటాడు. బోధనకన్న, బుద్ధిని జాగృతం చేయటానికే ప్రత్యేకశ్రద్ధ తీసుకుంటాడు. నిగూఢశక్తులు, అనుభవాలు, సహజప్రక్రియ ద్వారా స్వేచ్ఛగా విస్తృతమయి పెంపొందించాలనే లక్ష్యంతోనే ఉంటాడు. సహాయంగా ఒక కార్యాచరణ విధానాన్ని సద్వినియోగసాధనాన్ని అందిస్తాడు. అదేమీ తప్పక పాటించవలసిన సూత్రంగా ఉండదు. నిర్దిష్టమైన, స్థిరమైన నిత్యకృత్యంగా కూడా ఉండదు. యాంత్రిక ప్రక్రియ కాకుండా, పరిమిత సాధనంగా ఉండకుండా జాగ్రత్త తీసుకుంటాడు. ఆతని వ్యవహారశైలి అంతా దివ్యకాంతిని ఉద్దీపనం చేయటం, దివ్యశక్తిని ప్రచోదింపచేయటం వరకే. తానైతే కేవలం ఒక సాధనంగా, సహాయకుడుగా, వాహికగా మిగిలి ఉంటాడు.

ఆదేశంకంటే ఆచరణ ఎంతో శక్తివంతమైనది. అయితే ఇది బాహ్యాచరణల ఆదర్శంకాని, వ్యక్తిగతయోగ్యత, విశిష్టతల ఆదర్శంకాని కాదు. ఇవీ అమూల్యమైనవే. వీటి స్థానం, వీటి ఉపయోగం వీటికున్నవి. అన్నిటికీ మించి ఇతరులలో ఆకాంక్షను ప్రేరేపించే ప్రముఖమైన యదార్థం ఒకటి ఉన్నది. అదే – అంతరంగాన్ని, అంతర్గతస్థితిని కార్యకలాపాలని నిర్దేశించే ఆత్మసాక్షాత్కారం – the divine realisation. ఇది అత్యావశ్యకము, విశ్వజనీనము అయిన మూలకం. మిగిలినదంతా వ్యక్తికి, బాహ్యాపరిస్థి

తికి సంబంధితమైనది. ఇదిగో ఈ గమనశీలమైన (దివ్య) సిద్ధియే సాధకునికి అనుభావ్యం కావాలి. స్వాభావికంగా తనలో పునరుత్పన్నం కావాలి. ఇతరులను బాహ్యాంగా అనుకరించి శ్రమపడనక్కర్లేదు. ఇది నిస్సారమైనది. సఫలీకృతం కానిది. అనుకరణకంటే (ఆధ్యాత్మికశక్తి) ప్రభావం ప్రముఖమైనది.

ప్రభావం అంటే శిష్యునిపై గురువుయొక్క బాహ్య అధికారం కాదు. ఆయన ఉనికి, సామీప్యత, సంసర్గం – వీటి శక్తి, పరస్పర ఆత్మానుబంధం – ఇదీ. ఇది గురువుయొక్క నిశ్శబ్ద ప్రభావం. ఆయన కూడా నిశ్శబ్దంగానే ఉంటాడు. ఆచార్యునికిది సర్వోన్నత సూచన; గుర్తు. ఉత్కృష్టమైన ఆచార్యుడు ఉపదేశకుడే కాదు. ఆయన దివ్యసన్నిధియే దివ్యచైతన్యలహరులను ప్రవహింపచేస్తుంది. ఆయన చుట్టూ, వారి సన్నిధిలో ఉన్నవారికి, అందుకోగలగాలే కాని, అందుకోగలిగేవారికి, వారి స్వచ్ఛమైన శక్త్యానంతకాంతులు సంధానపరుస్తుంది.

పూర్ణయోగంలో ఆచార్యునికి మరో లక్షణం ఉంటుంది. ఆయనకు గురువుననే అహంకారం, గర్వం ఉండదు. ఉన్నతుడననే అతిశయం ఉండదు. విశ్వాసం పొందిన నమ్మకస్తుడు. తానొక వాహిక. ఒక ప్రవక్త. ఒక ప్రతినిధి. ఆయన పని ఏమైనా ఉంటే, అది పైనుంచి వచ్చిన ఆస్తి. A trust from above. సాటివారికి సహకరించే వ్యక్తి a child leading children. దివ్వెలను వెలిగించే దివ్యజ్యోతి. (The Sun from which we kindle all our suns – *Savitri*) నిద్రాణంగా ఉన్న జీవాత్మలను మేల్కొల్పే జాగృతమైన ఆత్మ (an awakened Soul) ఉన్నతోన్నతస్థాయిలో దివ్యశక్తుల నధీనంలో ఉంచుకుని ఉన్న దివ్యసాక్షాత్కారం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ప్రభూ! నాకున్న పరిమితులకు నేను దుఃఖిస్తాను. కానైతే, వాటి ద్వారానే, వాటి ఆధారంగానే, మనుష్యులు నీదరికి చేరగల్గుతారు.

అవి లేకుండా నీ దరి చేరే వీలులేకుండా నీవు సుదూరంగా అసలు శరీరధారివి కానట్లుగానే ఉండి ఉండేవాడివి.

అందువల్లనే అవి కల్పించే ప్రతి పురోగమనమూ నాకు నిజమైన విముక్తి. నీ దరికి చేరే ప్రతి ముందడుగూ, ఒక్కొక్క ప్రతిబంధకాన్నీ వదల్చుకునే హక్కును, నాకు అవి కల్పిస్తాయి. నిన్ను మరింత వాస్తవంగా, పరిపూర్ణంగా అభివ్యక్తీకరింప చేస్తాయి.

అయినప్పటికీ ఈ ప్రతిబంధకాలు సడలింపబడగలిగేవే. అయితే అపుడు మాత్రము, ప్రభూ, తమ అంతరంగంలో కాని, విశ్వంలో కాని, ఒక్క పర్యాయమైనా, నీతో తాదాత్మ్యతాభావాను భూతి పొంది ఉన్నవారిని మాత్రమే నా దరిని ఉంచుకోవలసి వచ్చేది. ఎందుకంటే ఈ తాదాత్మ్యత మా యోగానికి అత్యావ శ్యకమైన ఆధారం; ఇందుకు ఇది ప్రాతిపదిక.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దివ్యోపదేశకుని కృప, సహకారము

గురువుయొక్క సహకారము

అత్యంత కష్టసాధ్యమైన ఈ ప్రయత్నంలో (యోగసాధనలో) దైవంతో తాదాత్మ్యతానుభూతిని పొంది, ఆ దైవానికి ప్రాతినిధ్యం వహించగలిగిన (గురువు) వారి యొక్క మార్గదర్శకత్వము అత్యంత ఆవశ్యకము.

నీకు మార్గం చూపే గురువు కేవలం మార్గదర్శి మరియు సహాయకుడు. ఆ గురువుకు కొన్ని పరిమితులు ఉన్నాయి. అద్వైతి మరియు భౌద్ధమాతవలంబి చెప్పినట్లు నీకెవరు సాయం చేయలేరనీ, నీ స్వశక్తి మీదనే నీవు ఆధారపడాల్సి ఉంటుందనీ కొన్ని యోగమార్గాలు చెప్తాయి. కాని ఎంతో నిజాయితీగల అద్వైతి కూడా వాస్తవానికి గురువు మీదనే ఆధారపడతాడు.

అంతేకాదు. బౌద్ధమతావలంబి కూడా '*బుద్ధం, శరణం. గచ్ఛామి*' అంటూ వారి ముఖ్యమంత్రం మీదనే ఆధారపడి ఉంటాడు. ఇతర యోగసాధన మార్గాలలో ముఖ్యంగా భగవద్గీతా మార్గంలో జీవాత్మయొక్క నిత్యసత్య భగవదంశ యదార్ధమని నమ్ముతోంది. అంతేకాక భగవంతుడు మరియు భక్తుడు ఇద్దరూ వాస్తవమేనని, గురువు మీద ఆధారపడడం తప్పనిసరి అని నమ్ముతోంది.

ఈనాటి వరకు, ఏ ముక్తపురుషుడు గురువుయొక్క అవసరమును కాదనలేదు. మానసిక, ప్రాణికస్థాయిలలో నివసించేవారు మాత్రమే, మానసికంగా గర్వితులై లేదా ప్రాణిక స్వాతిశయానికి లోనై గురువును అంగీకరించడమనేది తమ స్థాయికి తగదని భావిస్తారు.

*

యోగములో ఇదంతా సర్వసాధారణమే. గురువుయొక్క స్పర్శ లేదా అనుగ్రహం (శిష్యునిలో) ఒక విధమైన వికాసమును గొనివస్తుంది. అయినా మార్గములోని ఆటంకాలను, అధిగమించేందుకు చేయాల్సింది మిగిలే ఉంటుంది. వాస్తవం ఏమిటంటే చైతన్యంయొక్క ప్రభావమును ప్రసరింపచేసి, సర్వసమర్పణము సాధ్యమైనప్పుడు ఈ ఆటంకములు ఏమాత్రం మార్గమును నిరోధించలేవు. అవి కేవలం పైకి కనిపించే అసంపూర్ణతలు. అవి కూడా అనుగ్రహము పనిచేయుట ప్రారంభించగానే అంతర్ధానమైపోతాయి.

*

ద్విముఖముగా పనిచేయు అనుగ్రహము

గురుశిష్యుల మధ్యనున్న స్పర్శచేత ప్రధాన ప్రతిబంధకం తొలగిపోగలదు అను మాట యదార్థం. కాని అసలు అనుగ్రహం అంటే ఏమిటి? అది సాధారణంగా గురువుద్వారా ప్రసరించే ప్రేమానురాగాలు అనుకుంటే అది శిష్యునకు ఎప్పుడూ అందుతూనే ఉంటుంది. శిష్యునిగా అంగీకరించగానే అనుగ్రహం అనేది శిష్యుడు స్వీకరించేందుకు అందుబాటులోకి వస్తుంది. కాని అనుగ్రహం అనేది నేరుగా దైవంనుండి లభించినా లేక గురువు ద్వారా అందు

బాటులోకి వచ్చినా అది ఇంద్రియగోచరమయ్యే ఒక ప్రత్యేకతతో, ద్విముఖములుగా కలిగి ఉంటుంది. భగవంతుని లేదా గురువు యొక్క అనుగ్రహం – వాస్తవానికి రెండూ కలిసే ఉంటాయి – ఒక వైపు, దానిని స్వీకరించగల శిష్యునిస్థాయి మరొకవైపు, (దానిని స్వీకరించే స్థాయిని దీర్ఘమైన తపస్సు ద్వారా సాధించుకోవాలి) అతనిలో ఏమాత్రం చలించని – ఎప్పుడైన చిన్న చిన్న స్పందనలు ఉంటే ఉండవచ్చు గాక – విశుద్ధత ఏర్పడినప్పుడు అది అకస్మాత్తుగా ఏ ముందస్తు హెచ్చరికలు లేకుండానే వస్తుంది. శ్రీరామ కృష్ణ పరమహంస చెప్పినట్లు ఇదంటూ జరిగితే ఒక్కసారిగా మౌలికమైన ఆటంకాలన్ని అంతర్ధానం అవుతాయి. లేదా కనీసం మిగిలిన సాధన అంతా – అదెంత కాలమైనా పట్టవచ్చును – సాఫీగా, సజావుగా, సాగిపోయేందుకు దోహదం చేస్తుంది.

ఈ అసందిగ్ధ అనుగ్రహాస్పర్శ అనేది '*మార్జాలకిశోర పద్ధతి*' సిద్ధమయ్యే ఉంటుంది. అంటే ఆత్మసమర్పణ చేసుకొన్నవారికి అది అవలీలగా లభిస్తుంది. ఆత్మసమర్పణ ద్వారా సచేతనముగా గురువు లేదా దైవంపై ఆధారపడనేర్చినప్పుడు మనఃప్రాణప్రవృత్తులను సైతం అదుపులోకి తేజాలిన దాని ప్రభావం వలన సాధనలోని మౌలిక ప్రతిబంధకాలన్నీ పటాపంచలుకాక తప్పదు. ఇంకా మరికొన్ని చిన్నచిన్న అవాంతరాలున్నా అవి సరిచేసుకోవలసినవే తప్ప వాటిని గురించి పెద్దగా పట్టించుకోవాల్సింది ఏమీ మిగలదు. ఈ పద్ధతిలో (మార్జాలకిశోరం) ఏ తపశ్చర్యను ఆశ్రయించాల్సిన పని ఉండదు. తనను నడుపుతున్నట్లు, భావించుకొనే దివ్యశక్తికి తనను తాను సర్వము నివేదించుకొంటూ, దాని ఆదేశమును అనుసరించేందుకు సిద్ధంగా ఉండటం, – సాధించాల్సిన పరివర్తనను ఆ శక్తియే నెమ్మదిగానో, త్వరితముగానో సాధించడం జరుగుతుంది – ఈ మార్పు నెమ్మదిగానా, త్వరితముగానా అనేది, అతడు పట్టించుకోడు. ఎందుకంటే, ఆ మార్పు తప్పకుండా వస్తుందనే నమ్మకం అతనికి ఉంటుంది. తపస్సు అనేది (స్వప్రయత్నం) అవసరమైనప్పటికీ అదొక అసాధ్యమైనది కాదనే ఉత్సాహంతో అలవోకగా దానిని చేపడతాడు.

ఇక మిగిలిన వారిలో అది '*మర్కటకిశోర*' పద్ధతి అనుసరించేవారు ఎక్కువ స్వతంత్రముగా వ్యవహరిస్తారు. వారు స్వతంత్ర అభిప్రాయాలు కలిగి తమదైన సాధనా పద్ధతిని అనుసరిస్తారు. అప్పుడప్పుడు కొంతమేర గురువు సహాయసహకారాలను అర్థిస్తారు. ఇలాంటివారి విషయంలో కూడా గురుకృప ఉండనే ఉంటుంది. అయితే అది వారి స్వప్రయత్నానికే విశేష ప్రాధాన్యత నిచ్చి వారి స్వభావానికి అనుగుణంగా పనిచేస్తుంది. వారిని అది కనిపెట్టుకునే ఉంటుంది. కష్టకాలములో ఆదుకుంటూనే ఉంటుంది. అపాయంలో కాపాడుతూనే ఉంటుంది. అయినా సాధకుడు తను స్వప్రయత్నములోనే నిమగ్నుడై ఉన్న కారణంగా, అతనికి ఇదేమి తెలియకపోవచ్చు. అయితే ఇలాంటివారికి మౌలికమైన ప్రతిబంధకాలు తొలగిపోయి మార్గం సుగమం అయ్యేందుకు కొంత దీర్ఘకాలం పట్టడం తప్పనిసరి. అది వారి మానసికస్థితిని బట్టి ఉంటుంది.

ఏదో విధంగా గురుకృప అందరిలోను పనిచేస్తూనే ఉంటుంది. తిరుగుబాటు చేసిగాని. స్వతంత్రతను ప్రకటించుకొనిగాని, తన అంతరాత్మను తనకు దూరం చేసుకొనే విద్రోహ ప్రవృత్తి ఫలితంగాకాని, శిష్యుడు దూరంగా జరిగితే తప్ప అది శిష్యుని ఎన్నడూ విడచిపెట్టదు. అలాంటి సందర్భాల్లో సైతం ఆత్మద్రోహం మితిమీరిపోతే తప్ప గురుకృపను తిరిగిపొందడం అసంభవమేమీ కాదు.

*

బాహ్యంగా మంత్రోపదేశ స్వీకారం

సాధారణముగా దైవమునకు ప్రాతినిధ్యము వహించు శబ్దబ్రహ్మ (మంత్రము) ఆత్మవికసనానికి ఉపకరణంగా అవసరమవుతుంది. ఆ శబ్దము గతించిన కాలమునకు సంబంధించినది (ఉపదేశ వాక్యము లేక మంత్రము) కావచ్చు. ఇప్పుడు జీవించివున్న గురువుకు చెందిన అత్యంత శక్తివంతమైన వాక్కు కావచ్చు. కొన్ని సందర్భాలలో ఈ శబ్దం అంతరంగములోనున్న శక్తిని మేలుకొ

ల్పేందుకు కేవలం నిమిత్తమాత్రంగా మాత్రమే తీసుకోబడవచ్చు. సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తుడు అయిన దైవము, లోకమర్యాదను పాటిం చేందుకు మంత్రోపదేశం పొందినట్లు అగుపడవచ్చును. అందుకే ఉపనిషత్తులలో దేవకీనందనుడైన కృష్ణుడు ఘోరుడనే ఋషివద్ద ఉపదేశమును పొంది, జ్ఞానసిద్ధిని పొందినట్లుగా చెప్పబడింది. అలాగే శ్రీరామకృష్ణ పరమహంస జ్ఞానరహస్య సంసిద్ధిని, కేవలం తన అంతరంగంలోని జ్యోతినుండి పొందిగూడా, వివిధ మార్గములందు, అనేకమంది గురువులను అంగీకరించడం జరి గింది. ఇదంతా జ్ఞానమును సంపాదించుటకై గురుశిష్య సంప్రదా యమును పరిరక్షించడం కోసం ఆయన అలా చేసినట్లు ఋజువ గుచున్నది.

కాని, సాధారణంగా సాధకుని జీవితంపై ప్రత్యక్ష గురువు యొక్క ప్రభావమే ఎక్కువగా ఉంటుంది. అయితే పూర్వయోగుల అనుభవ సంపద, గ్రంథస్థమొనరింపబడిన శాస్త్రోపదేశమే సాధనకు ఆలంబనమైనప్పుడు, కేవలం స్వప్రయత్నంతోగాని, గురువు మార్గ దర్శకత్వముతోగాని దానిని ఆచరించవచ్చును. ఆయా సంద ర్భాలలో ఆధ్యాత్మికజ్ఞానమును శాస్త్రపాతిప్రదిత సత్యములను ధ్యానము ద్వారా స్వంతం చేసుకోవచ్చు. ఆ విధంగా శాస్త్రముల చేగానీ, సంప్రదాయములలోగానీ చెప్పబడిన సత్యములను, గురు వుల సహాయముతో ఫలితాలను పొందుతూ కొనసాగించవచ్చును. ఇది ఒకింత ఇరుకుబాట అనే మాట నిజమేగానీ, నలుగురూ నడి చిన బాటగా చిరపరిచితమైన దైనందున ఉన్నంతలో భద్రమైనది, ఫలప్రదమైనది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

గురువు గూర్చిన సద్భావన

గురువు పట్ల భక్తివిశ్వాసాలు ప్రతి శిష్యునికి అవసరం

సద్గురువులందరూ సమానమే. గురువు ఎప్పుడూ ఒక్కరే. ఎందుకంటే గురుస్సాక్షాత్పరబ్రహ్మ కదా! ఇది మౌలికమైన విశ్వజనీన ఏకైక సత్యం. వైవిధ్యమైన మరొక సత్యం కూడా ఉంది. దైవం వివిధ వ్యక్తిత్వాలతో, భిన్నమనస్సులతో, బోధనలతో, ప్రభావాలతో విలసిల్లి ఉంటాడు. అందువల్ల ఆయన ప్రత్యేకమైన అవసరములు, గుణములు, భవితవ్యములు కలిగిన విభిన్న పద్ధతుల్లో రకరకాలుగా ఆవిష్కరింపచేస్తాడు. గురువులంతా దైవ స్వరూపులే కాబట్టి శిష్యుడు, తనకి తగిన గురువును వదలి మరో గురువును అనుసరించడం తగదు. అలా ఉన్నతిని పొందడు. భారతీయ సంప్రదాయ రీత్యా గురువుపట్ల భక్తివిశ్వాసాలు శిష్యునికి అవశ్యం. తన ప్రధాన కర్తవ్యం. 'గురువులందరు సమానమే' అన్నది ఆధ్యాత్మికసత్యం. కాని దీనిని అనాలోచితంగా ఆచరణలో పెట్టరాదు. అందరు ఒకే బ్రహ్మమే కదా అని అందరిపట్ల ఒకేరీతిగా వ్యవహింపదగదు. అలా వ్యవహరిస్తే తికమకపడి విచారకరంగా కష్టాలపాలవుతారు. మానసికహేతువాదం అలాంటి కష్టాలపాలు చేస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక విషయాల్లో మానసికతర్కం పొరబాట్లకు తావిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక విషయాల్లో అంతఃస్ఫురిత జ్ఞానము, విశ్వాసము, మృదులమైన ఆధ్యాత్మిక విచారణ, మార్గదర్శకాలు కావాలి.

2. ఆధ్యాత్మిక విశ్వాసమంటే చంచలమైన మనోవిశ్వాసం కాదు. మానసిక విశ్వాసం వేరు. కాని అతి నమ్మకము అవ్వదు. అది దానికి బాహ్యరూపం మాత్రమే. బాహ్యరూపమైన శరీరం మారవచ్చు. కాని ఆత్మ మారదు. అలాగే ఆధ్యాత్మిక నమ్మకం కూడా. నమ్మకం అంటే ఆత్మాశ్రయమైనది. అది హేతువుగా బాహ్యమనోభావనలపై, పరిస్థితులపై ఆధారపడి వుండదు. ఈ ఆత్మవిశ్వాసం లోన అంతర్నిహితంగా ఉంటుంది. తాత్కాలికంగా

నశించిపోయినట్లుగా మరుగు కావచ్చు. నశించిందన్న భావన కలుగనూ వచ్చు. ఐనా అది ఆత్మలో ఇంకా ఇంకా ప్రజ్వలిస్తూనే వుంటుంది. మనస్సు చలించే సందేహ కడలితరంగం కావచ్చు. ఐనా దానిలో లోపల నమ్మకం (విశ్వాసం) వుంటుంది. ఆ నమ్మకం సందేహాస్పదంగానే ఉన్నా విధి నిర్దిష్టమైన గమ్యం వైపు కొనసాగిస్తూనే వుంటుంది. నమ్మకం ఆధ్యాత్మిక ఆత్మవిశ్వాసం. అది దైవ ఆదర్శం. ఆత్మలక్షణం. ఆ నమ్మకం జీవితంలో నిరాశాజనిత పరిస్థితుల వల్ల నెరవేరకపోవచ్చు. కాని అదలానే అంటిపెట్టుకొని ఉంటుంది. మానవజీవితంలో ఇది సాధారణ అనుభవమే. అలా కాకపోతే మనిషి మారే మనస్సు మాయాజాలంలో ఆటబొమ్మగా మిగిలిపోతాడు.

*

చైత్యపురుష ఉన్మీలనము – విశ్వాసము – ఆత్మసమర్పణము సాధనయొక్క పురోగతిని వేగిరపరుస్తాయి

ఆతని ఉత్తరాలు శ్లాఘనీయమైన వర్తమానభావనల, సాధారణ సంస్కార సంగ్రహాలని నాకు తోచడం లేదు. భావాలనుండి సంస్కారాల నుండి పూర్తిగా వైదొలగిన నూతన జ్ఞానమూలం నుండి దర్శించే అతని శక్తి శ్లాఘనీయమనిపించినది. అతడు వర్తమాన మానవచలితచాలనములతో సంసర్గం కలిగి ఉండివుంటే రోమరోలాకన్న ఉన్నతంగా వాటిని మలచి వుండేవాడని నేను భావించను. అతడు వాటిపట్ల యోగదృష్టితో ఉన్నత దృక్పథంతో కార్యనిర్వహణ చేయగలిగినాడని నాకు తోస్తున్నది.

యోగానికి అతని అర్హత, ఆధిక్యతలను ఆధారంగా అతని పురోగతిని నేను వివరించడం లేదు. కాని అతడు తన ఆంతర్యంలో భక్తునిగను, శిష్యునిగను త్వరగా రూపుదిద్దుకొనడాన్ని నేను వివరిస్తాను. ఈ గుణం ఆధునిక మనస్సుకు – అతడు యూరోపియన్ అయినా లేదా భారతీయ విద్యావంతుడైనా – అరుదైన సంభావ్యత. ఎందుకంటే ఆధునిక మనస్సు విశ్లేషనాత్మకము, సందేహాత్మకము, సహజంగా స్వతంత్రమునైనదిగా వుంటు

న్నది. అది అలాగాక మరోలా ఉండదలచినా – దివ్యశాంతితో అది ప్రభావితమయినా – వెనుకంజ వేస్తుంది. "నేను నీలో ప్రవేశించి నా సర్వస్వాన్నీ త్యజిస్తానని, నా చేతనను దివ్యమార్గంలో రూపుదిద్దుకొంటానని" పలుకుతు అది ఆ వెలుగులోనికి దుమకదు. సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణకు సంసిద్ధంగా మనలో ఒక తత్వం ఉంది. కాని మనలోనే దానికి భిన్నమైనదై సమర్పణకి అడ్డుపడే మరో గుణం కూడా ఉంది. సమగ్ర సమర్పణకు సంపూర్ణ సత్యాన్ని ఆకళించుకున్న మాలాంటి కొందరికి ఆ దారి చేరువుగ, సులువుగ అయినదేకాని, తక్కినవారెల్లరకు అది సుదూరమై, పలుచిక్కులకు ఆలవాలమై ఉన్నది. ఆతను ఈ భయంకర ఆటంకాలను సులభంగా అధిగమించినందుకు నేను హర్షిస్తున్నాను.

అతని గురువులో ఏ రకంగానైనా స్వల్పలోపం ఉందేమో నాకు తెలీదుకాని, అతనికి ఉన్న దృక్పథంవల్ల ఆతనిలో లోపాలు ఏమైనా ఉన్నా, అవి పట్టించుకోనక్కర్లేదు. శిష్యుని సాధనామార్గంలో అతనిలో కలిగిన చైత్యపురుష ఉన్మీలనము, అతని విశ్వాసము, ఆత్మసమర్పణములే ప్రధానములు కాని, అతని గురువు యొక్క మానవ బలహీనతలు అతనికి ఆటంకాలు కానేరవు. గురువు తన వ్యక్తిత్వము లేదా ఆధ్యాత్మిక సంభావ్యతలకు అనుగుణంగానే శిష్యునికి ఒక మార్గదర్శకుడుగా, ప్రతినిధిగా వుండగలుగుతాడు. ఆ గురువు ఎవ్వరైనా శిష్యుడు ఉన్మీలితుడయ్యేది ఆయన యందలి దైవానికే. దైవానుగ్రహాన్ని పొందగలిగే అంతశ్చేతన, అచంచల విశ్వాసము, సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ శిష్యుడు కలిగి ఉంటే చాలు. అతని గురువు (పరుల దృష్టిలో) అతని కన్న ఆధ్యాత్మికంగా తక్కువ స్థాయిలో ఉన్నా, గురువులో ఉన్న దైవంవల్ల అతడు దైవానుగ్రహాన్ని పొందగల్గుతాడు.

*

ఆతను ఆది నుండి ఆ విధంగా చేసి ఉంటాడు. ఇటీవలి కాలంలో ఇలాంటి ఆత్మసమర్పణభావన ఎంతో కష్టంగా, ఎంతో నిదానంగాకాని సమకూరదు. నా స్వంత విషయంలో కూడ నా అంతర్జీవితం యొక్క మలుపు ఇలానే జరిగింది. నా ఆధ్యాత్మిక మార్గ

దర్శి, మేధాసంపదలో, విద్యలో, ఆధ్యాత్మికతలో నాకన్న తక్కువ తరగతికి చెందినవారు. కాని నేను ఆయన వెనక ఒక శక్తిని దర్శించి సహాయానికై ఆయన వైపు మళ్ళినాను. ఆయనకు సంపూర్ణంగా ఆత్మసమర్పణ గావించుకొన్నాను. ఆయన ఆదేశానుసారం సాధన చేశాను. ఆ తర్వాత ఆయనే ఇతరులతో తాను అదివరకు నాలా నిస్సందేహంగా సమగ్ర ఆత్మసమర్పణ గావించుకొన్నవారిని చూచి ఉండలేదని ఆశ్చర్యంతో పలికారట. నా ఆత్మసమర్పణ ఫలితంగా నాలో తీవ్రమైన ఆధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణం కల్గింది. అంతట నా మార్గదర్శి నేను తనకు చేసికొన్నంతటి సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణమునూ, నా లోపలి గురువుకు (దైవానికి) గావించుకొమ్మని సలహా నొసగినారు. ఆధ్యాత్మిక సాధనా ఫలితాలు ఎలా జరుగుతాయో తెల్పడానికే నేనీ దృష్టాంతాన్ని తెల్పినాను. మానవుని హేతువాదానుగుణంగా అవి చేకూరవు. అవి అత్యంత రహస్యంగా ఒక ఉన్నత శాసనానుగుణంగానే సిద్ధిస్తాయి.

*

విశ్వాసము, భక్తి, సక్రమ దృక్పథము – వీటి శక్తి

నీవు నీ కన్నను, ఇతర గురువుల కన్నను, ఆధ్యాత్మికంగా తక్కువ స్థాయిలో నున్నవారిని గురువుగా ఎన్నుకున్నా, ఆయన పట్ల భక్తివిశ్వాసాలతో పాటు ఆధ్యాత్మిక గ్రహణశక్తి కలిగి ఉన్నట్లయితే, నీ గురువు ద్వారానే దైవంతో సంబంధాన్ని పెంపొందించుకొని గురువుకన్న ముందే ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులను, సాక్షాత్కారాన్ని పొందగలుగుదువు. 'ఐతే' అన్న షరతును గుర్తించడం అవసరం. ప్రతి శిష్యుడు ప్రతి గురువుపట్ల అలా ప్రవర్తింపజాలడు. కపటి నుంచి కపటత్వాన్నే పొందగలవు.

గురువు శిష్యుని దైవంతో అనుసంధించగల ఏ కొద్దిపాటి ఆధ్యాత్మికశక్తైనా కలిగి ఉండాలి. అతనిలో ఆధ్యాత్మికమనేది ఏమీ లేకపోతే అతడు గురువనిపించుకోడు. అట్టివాడు కపట గురువగును. ఒక గురువుకు మరొక గురువుకు మధ్య నిస్సందేహంగా తేడాలుంటాయి. కాని గురుశిష్యుల మధ్యగల అంతరంగ

సంబంధాలపై ఫలితం ఎక్కువగా ఆధారపడి ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి గొప్ప ఆధ్యాత్మిక సంపన్నుడైన గురువు వద్దకు వెళ్ళి, ఆధ్యాత్మికంగా ఏమీ పొందలేకనూ పోవచ్చు. లేదా ఏ కొద్ది గనో పొందవచ్చు. అలానే మరొకరు తక్కువ ఆధ్యాత్మశక్తి గల గురువు వద్దకు వెళ్ళి ఆయన ఇవ్వగలిగినంతా లేదా మరింత ఎక్కువగను ఆధ్యాత్మికశక్తిని పొందనూవచ్చు. ఈ అసమానత లకు కారణాలు భిన్నములు, సూక్ష్మములు. వాటిని గూర్చి నేని క్కడ విస్తరింపనవసరం లేదు. అది వ్యక్తికి వ్యక్తికి మధ్య తేడాతో ఉంటుంది. శిష్యుడు స్వీకరించగలిగితే లేదా స్వీకరించ సిద్ధంగా ఉంటే, గురువు తానివ్వగలిగినంతా ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా ఉంటా డని నేను నమ్ముతాను. శిష్యపరమాణువు గురుదేవుడు ప్రసాదించే ఆధ్యాత్మిక అనుభవాన్ని స్వీకరింప తిరస్కరించినా లేదా స్వీక రింప అసాధ్యంగా ప్రవర్తించినా లేదా అతనిలో చిత్తశుద్ధి లోపిం చినా లేదా సక్రమ దృక్పథంతో ఆతను లేకున్నా, పరిస్థితులు కష్ట సాధ్యాలవుతాయి. శిష్యుడు నిష్కపటిగా, శ్రద్ధాళువుగా, విశ్వాస పాత్రుడుగా, సరైన భావన కలిగినవాడుగా వుంటే – గురువు కూడ సద్గురువుగా వుంటే, ఏ నాటికైనా సిద్ధించవలసినది తప్పక సిద్ధించి తీరుతుంది.

*

దైవానికి చేసికొనే ఆత్మసమర్పణము, గురువుకు చేసికొనే ఆత్మ సమర్పణము ఒక్కటి కాదు. శిష్యుడు గురువుకు చేసికొనే సమ ర్పణం గురువులోని దైవానికి చేసికొనే సమర్పణ అవుతుంది. అది కేవలం మానవశరీరధారిగా నున్న గురువుయొక్క స్థూల దేహానికి చేసికొంటే అది నిష్ప్రయోజనం అవుతుంది. గురువు యందలి దివ్యచేతనా సన్నిధియే అతన్ని నిజమైన గురువుగా నిలుపుతుంది. శిష్యుడు గురువును మనుష్యమాత్రుడుగా భావిం చినా, ఆయన యందలి దైవానికి సమర్పణం గావించుకొంటే, ఆ దివ్యసన్నిధియే అతనికి ప్రయోజనకారి కాగలుగును.

*

గురువును అతీతునిగ, అమూర్తిగ, మూర్తిగ, అన్నివిధాలా స్వీకరించాలి.

*

గురువు వద్ద దోషాలను అంగీకరించడం ద్వారా పాపప్రక్షాళనం

శిష్యుడు చిత్తశుద్ధితో ఆత్మసమర్పణం చేసికొన్న తర్వాత సాధన జీవితానికి సంబంధించిన ప్రధాన సంఘటనలను గురువు వద్ద దాచరాదు. గురువు వద్ద తన దోషాలను అంగీకరించడం ద్వారా సాధన యందలి ప్రతిబంధకాలను కల్పించే చేతనను అది ప్రక్షాళనం చేస్తుంది. అది అంతఃశుద్ధిని కలిగించి గురుశిష్యుల మధ్య సన్నిహిత సంబంధాన్ని, సత్ఫలితాన్ని చేకూర్చుతుంది.

*

మత దురభిమానాన్ని విసర్జించు

పూర్ణయోగసాధకుడు మతసహాయాలన్నింటిని తన స్వభావానుగుణంగా ఉపయోగించుకొంటాడు. కాని వాటి సంకుచిత ధోరణులను తొలగించుకోవాలి. అహంకారభూయిష్టమైన 'నా దేవుడు, నా అవతారమూర్తి, నా మతప్రవక్త, నా గురువు గొప్ప' అన్న మాటలను సంకుచిత మతదురభిమానాలను విసర్జించాలి. ఈ సంకుచిత మతదురాభిమానాలు పరిపూర్ణ దివ్యసాక్షాత్కారానికి వ్యతిరేకం.

దీనికి విరుద్ధంగా పూర్ణయోగసాధకుడు సకల దేవతల రూపాలను, నామాలను, తన భావనలో అనుసంధించేవరకు, తన ఇష్టదేవతను ఇతర దేవతలలో దర్శించేవరకు, సకల అవతార మూర్తులను అన్ని అవతారములకు మూలపురుషుడైన పరమాత్మతో ఐక్యం చేసేవరకు, అన్ని బోధనల సత్యాన్ని పరమసత్యంతో సామరస్యం చెందించేవరకు తృప్తిచెంద నేరడు.

*

బాహ్య సహకారముయొక్క ఆవశ్యకత

సాధకుడు తన అంతర్గత దైవముతో సంసర్గాన్ని కల్పించే బాహ్యా సహాయాల ఉద్దేశ్యాన్ని మరువరాదు. ఈ విధంగా తనలో జీవాత్మ పరమాత్మల అనుసంధానం చేకూరేవరకు ఎలాంటి సత్ఫలితం చేకూరదు. మనలో బుద్ధ, క్రీస్తు, కృష్ణుల సాక్షాత్కారం కలిగే వరకు, వారి అంతర్ప్రేరణలు పొందేవరకు, వారి బాహ్యా ఆరాధన మాత్రమే చాలదు. ప్రతి సహాయము మానవునిలో కలిగే దైవసాక్షాత్కారమునకు అతని జీవాత్మకు మధ్య ఒక వంతెనగా ఉండాలి.

అన్ని సహాయాల అవసరము అదే.

*

ఐరోపాలో గురుస్థానాన్ని మతగ్రంథం ఆక్రమించుకొంది. సాధకుని మనస్సు మతగ్రంథాలలో తెల్పబడిన కఠినశాసనాల తీవ్ర ప్రభావాలకు లోనయ్యింది. అది గురుబోధనల ననుసరించదు.

*

గురువుకు, అంతర్ దైవానికి ఆత్మసమర్పణ

గురువుకు చేసికొనే ఆత్మసమర్పణం ఇతర అన్ని సమర్పణల కన్న ఎంతో గొప్పది. ఎందుకంటే దీని ద్వారా నీ సమర్పణ వ్యక్తిగతం, వ్యక్తిగతానికి అతీతంగాను ఉంటుంది. ఆ విధంగా నీ అంతర్గత దైవానికి, బహిర్గత దైవానికి సమర్పణ చేసికొన్న వాడవవుతావు. అంతేగాదు. దీని ద్వారా నీవు అహంకారరహితమైన నీ ఆత్మలోనికి ప్రవేశించడమే గాక, నీ వ్యక్తిగత స్వభావంలో నీపై ఆధిపత్యం వహించి, నిన్ను పరిపాలిస్తున్న అహంకారాన్ని గూడ నీవు దాటుకొనిపోతావు. ఇది దైవానికి పరిపూర్ణ ఆత్మసమర్పణం అవుతుంది. '*సమగ్రంమాం... మానుషమ్ తనుమ్ ఆశ్రితమ్*' ఇదంతా యదార్థం కావాలంటే నీ సమర్పణం వాస్తవమైన కల్తీలేని ఆధ్యాత్మిక సమర్పణం కావాలి.

*

అవును, అది ప్రాణమయదోషము. క్రమశిక్షణకు దృఢసంకల్పం లేకపోవడం. ఆధ్యాత్మిక విషయాల్లో శిష్యుడు గురువు ననుసరించాలి. ఎందుకంటే గురువుకు ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానము, బోధనాపద్ధతి తెలుసు. అలానే మామూలు పాఠశాల విద్యలో కూడా శిష్యుడు గురువు నుండి నేర్చుకొని, ఆయన బోధనలను అనుసరించాలి. ఎందుకనగా విషయం గురువుకు తెలుసు. ఆ విషయాన్ని ఎలా నేర్పాలో కూడా ఆయనకు తెలుసు. శిష్యుడు అన్నీ తనకు తానుగానే నేర్చుకుంటే అతడు అన్నింటినీ దోషభూయిష్ఠంగానే నేర్చుకొనే అవకాశాలున్నాయి. అలా దోషభూయిష్ఠంగా నేర్చుకునే స్వేచ్ఛవల్ల ఏం ప్రయోజనం?

శ్రీఅరవిందులు

*

పాశ్చాత్యుల మానసం గురువుకు సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణం కావించుకొనుటకు చాల కష్టంగా భావిస్తుంది. కాని నిస్సందేహంగాను, సమగ్రంగాను ఆత్మసమర్పణం చేసికోనిదే ఆయన సహాయం నీకు సక్రమంగా అందక కుంటుపడుతుంది. అందువల్లనే నేను పాశ్చాత్యులకు తమకు తాముగా తమలోనే దివ్యసన్నిధిని, మార్గదర్శిని కనుగొనుమని సలహా నిస్తుంటాను. ఈ ప్రక్రియవల్ల వారు తమ అహంకారపు సలహాలను తమ అంతర్వాణి ప్రబోధంగా (ఆత్మసందేశంగా) పొరబడే అవకాశం ఉంటుందనడం కూడ నిజమే.

ఈ విషయాలలోను నీకు రక్షణ సమకూర్చేది నీ పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధి, కల్తీలేని నీ నమ్రత మాత్రమే.

*

భారతీయులు మానవునిలో దైవం వున్నాడని విశ్వసిస్తారు. అనుభూతి నందుతారు కూడ. ఐరోపావాసులు దీనిని విశ్వసించరు. వారు దైవం పైన ఎక్కడో ఉంటున్నాడని భావిస్తారు. దైవం కేవలం ఏసుక్రీస్తులో మాత్రమే మూర్తీభవించి ఉన్నాడని ఎంచుతారు. కనుక వారు ఎలాంటి మానవునికీ తలవంచరు. కాని దివ్యచేతన మూర్తీభవించిన మానవునికి విశ్వాసంతో శిరము

వంచితే అప్పుడాయన తన దివ్యచేతనను సులభంగా ప్రసరింప చేయగలడు.

*

నీకు ప్రగాఢ విశ్వాసమే కనుక ఉంటే నీ ఆరాధన నీ గురువు యొక్క మానవరూపానికి గాక, ఆయన ద్వారా ఆవిష్కరింపబడే పరమాత్మకే చెందుతుంది.

బాధపడకండి. మీకు ఏ సాధనా పద్ధతి సహాయకారిగా ఉంటే, ఆ పద్ధతి ద్వారానే పరమాత్మకు పరిపూర్ణంగా మిమ్మ్మలను అర్పించుకోండి.

*

ప్రతికర్మ యోగభావనతో చేయగలగాలి. మరియు చేయబడాలి. కాని ఆ త్యాగం మానవునికిగాక సర్వోన్నత పరమాత్మకే చేయబడాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

అంతర మార్గదర్శిగా దైవం

జగద్గురువే అంతర్గత మార్గదర్శి

పూర్ణయోగానికి సర్వోన్నత దివ్యశాస్త్రంగా ప్రతి మానవ హృదయంలోను నిగూఢంగా సనాతన వేదము ఉన్నది. కాబట్టి, దాని యొక్క దివ్యోపదేశికుడు, జగద్గురువు మనలోనే దాగి ఉన్నాడు. తన దేదీప్యమానమైన జ్ఞానప్రకాశంతో మనలో చీకట్లు మటుమాయం చేసేది ఆయనే. ఆ తేజస్సే మహిమాన్వితంగా స్వీయ ఆవిష్కరణతో మనలో ప్రవర్ధమానమవుతుంది. ఆయన తన ప్రకృతిలోని, ఆనందాన్ని, ప్రేమను అమృతత్త్వ సత్తలను క్రమేపీ ఆవిష్కరిస్తాడు. మనకు ఆదర్శంగా ఆయన తన దివ్యనమూనాను మచ్చుకి పైన ప్రదర్శిస్తాడు. మన అధోజీవన విధానం కావాలని,

పరితపించే దాని ప్రతిబింబంగా పరివర్తన చేస్తారు. ఆయన తన ప్రభావాన్ని, సన్నిధిని మనలోనికి ప్రసరింపజేయడం ద్వారా మన వ్యక్తిసత్తను సార్వత్రికము మరియు అతీతముతో తాదాత్మ్యం చెందేలా చేస్తారు.

ఆయన (కార్యాచరణ) విధానం

ఆయన పద్ధతి, వ్యూహం ఏమిటి? ఆయనకు ఏ పద్ధతీ లేదు. మరి ప్రతీది పద్ధతే. ప్రకృతికి వీలయిన అత్యున్నత క్రియాకలాపాల యొక్క సహజవ్యవస్థయే ఆయన పద్ధతి. అత్యల్పమైన వివరాలను, అతి నిరర్ధకంగా కనిపించే చర్యల విషయాలను కూడా పట్టించు కుంటూ అతి విశిష్టమైన వాటికి చూపించేటంత నిర్దిష్టత, శ్రద్ధ వహింపబడతాయి. చివరకు అన్నీ ఆ దివ్యకాంతి లోనికి ఉద్ధరిం పబడి, పరివర్తింపబడతాయి. ఏమంటే ఆయన దివ్యయోగంలో ఉపయోగింపబడేది ఏదీ అల్పము కాదు. తలపెట్టడానికి ఏదీ అధికము కాదు. ఆ పరమేశ్వరునకు బంటు, శిష్యుడు అయిన వానికి గర్వం, అహంకారములకు తావు లేదు. అతనికి అంతా పైనుంచే సిద్ధిస్తుంది. అలాగే తన సహజ లోపాలకు, తొట్రుబా ట్లకు కూడా చింతించవలసిన పని లేదు. ఏమంటే అతనిలో పని చేసే దివ్యశక్తి వ్యక్తిత్వము కానిది, వ్యక్తిత్వానికి అతీతమైనది మరియు అనంతమైనది.

*

అత్యంతప్రధానమైనది అంతర దివ్యమార్గదర్శిని గుర్తించడమే.

యోగేశ్వరుడు, ప్రభువు, ప్రకాశం, సర్వకర్మఫలత్యాగ లక్ష్యం, భోగి అయిన ఈ అంతరమార్గదర్శిని సంపూర్ణంగా గుర్తించుటే సమగ్ర పరిపూర్ణతామార్గంలో పరమ ప్రాధాన్యం. సమస్త విష యాల వెనుకనున్న అవ్యక్తమైన దివ్యజ్ఞానప్రేమశక్తిగా ఆయన ముందుగా గోచరమయితే అదంత ప్రధానం కాదు. తన అత్యు న్నత ఆత్మగానో, అందరి అత్యున్నత దివ్య ఆత్మాగానో, మనలో

మరియు లోకంలోని దివ్యపురుషుడుగానో, అతని లేక ఆమె అసంఖ్యాక నామరూపాలలో ఒకటిగానో లేక మనస్సు ఊహించే ఆదర్శంగానో ఆయన ముందుగా గోచరమయితే అదంత ప్రధానం కాదు. చివరకు అన్నీ ఆయనే అని, మరి వీటన్నిటి మొత్తమూ ఆయనే అని మనం గ్రహిస్తాము. ఆయన గురించిన అవగాహన పూర్వసంస్కారం, ప్రస్తుత నైజాన్ని బట్టి అవశ్యంగా మారుతూ ఉండవలసినదే.

ఈ అంతర దివ్యమార్గదర్శి తరచు చాటున ఉంటాడు. మన వ్యక్తిగత సాధన తీవ్రత వలననూ, అహంకారంచేత తనలో తానే నిమగ్నమై ఉండడం వలననూ, దాని గమ్యాల వలననూ మొదట్లో అలా జరుగుతుంది. మనలో స్పష్టత పెరిగేకొద్దీ అహంతో కూడిన సాధనయొక్క అల్లకల్లోలం సమసిపోతుంది. ప్రశాంతమైన ఆత్మజ్ఞానం చోటుచేసుకుంటుంది. అప్పుడు మనలో ప్రవర్ధమాన మవుతున్న ప్రకాశానికి మూలాన్ని గుర్తిస్తాము. వెనుకటి విష యాలను కూడా గుర్తిస్తాము. మనలోని అస్పష్టమైన, పరస్పర విరుద్ధమైన కార్యకలాపాలు ఏ విధంగా రూపుదిద్దుకొన్నదీ తెలు సుకుంటాం. వాటి గమ్యాన్ని ఇప్పుడిప్పుడే గ్రహించగలుగుతాం. మనం యోగమార్గంలోనికి ప్రవేశించక పూర్వమే మన జీవిత పరిణామం అలాంటి మలుపునకు తీసికొనిరాబడినదని గ్రహిస్తాం. ఏమంటే, ఇప్పుడే పోరాటాలు, సాధనలు, విజయాలు, వైఫల్యాల లోని ఆంతర్యం అర్థమవడం ఆరంభమవుతుంది. కడకు మన విషమ పరీక్షలకు, బాధలకు ఉద్దేశించబడిన భావనలను హఠా త్తుగా తెలుసుకోగలుగుతాం. మనల్ని బాధించినట్టి, నిరోధించినట్టి వాటన్నింటి వలన కలిగిన సహాయాన్ని, ఆఖరుకు మన పత నాలు, తొట్రుపాటు వలన కలిగే ప్రయోజనాన్ని కూడా చక్కగా మదింపు చేయగలుగుతాం. అనంతరం ఈ విధంగా దైవం నడి పించడాన్ని గుర్తిస్తాం. మన ఆలోచనలను ఒక లోకాతీత దివ్య ద్రష్ట రూపకల్పన చేయడాన్ని మనం సింహావలోకనంగాకాక వెంటనే తెలుసుకుంటాం. మన ఇచ్ఛ క్రియాకలాపాలను సర్వ మును ఇముడ్చుకొన్నట్టి దివ్యశక్తి రూపుదిద్దుతూ ఉన్నదని

గుర్తిస్తాం. మన మానసికోద్వేగ జీవనం ఒక సర్వసమ్మోహన తన్మయత్వంతో, దివ్యానంద, దివ్యప్రేమలచే రూపొందించబడు తున్నదని తెలుసుకుంటాం. దానిని మన వ్యక్తిగత సంబంధా లలో కూడా తెలుసుకోవచ్చు. తొలి పరిచయంలో కావచ్చు లేదా అంతిమంగా స్వాధీనం చేసుకోవడమూ కావచ్చు. ఒక పరమోచ్ఛ ప్రభువుగా, సఖుడిగా, ప్రేమికుడిగా, గురువుగా ఆయన నిత్యస న్నిధ్ధిని మనం అనుభవిస్తాం. ఇప్పటికంటె గొప్పది, విశాలము అయిన స్థితితో సామ్యమును, ఐక్యమును పొందునట్లు వృద్ధిచెందు సత్తయొక్క సారములో మనం దానిని గుర్తిస్తాం. ఈ అద్భుత పరిణామం మన స్వయంకృషి ఫలితం కాదని గ్రహిస్తాం. ఒక శాశ్వతమైన దివ్యపరిపూర్ణత మనను తన ప్రతిరూపంగా రూపుదిద్దుతోందని గ్రహిస్తాం. ఎవ్వడు దివ్యవేతాంతములకు ప్రభువో, ఈశ్వరుడో, చైత్యగురువో, అంతర్యామియైన దివ్యమార్గదర్శి ఎవ్వడో, చింతనాపరులకు దివ్యముగా కేవలమైన వాడెవ్వడో, తన అస్తిత్వాన్ని ఋజువు చేయడం సాధ్యం కాని వాదించేవానికి తెలియబడని దేవుడైన వాడెవ్వడో, భౌతివాదియొక్క సార్వత్రిక దైవీ శక్తియైన వాడెవ్వడో, పరమాత్మ, పరాశక్తియైన వాడెవ్వడో, వేరు వేరు మతములచే వేరు వేరు పేరులు, మూర్తులు కల్పించబడిన దివ్యుడైన వాడెవ్వడో వాడే మన దివ్యయోగము యొక్క దివ్యప్రభువు.

*

అంతర దివ్యమార్గదర్శిని గుర్తించడంలోని ఆటంకాలు

గుట్టుగా మన లోపల కాపురమున్న ఆ దివ్యప్రభువెవ్వడో, వానిని కనుగొనడమే ఈ సమగ్ర సాఫల్యతకు అత్యంత దృఢమైన మార్గం. దివ్యజ్ఞాన ప్రేమలయిన ఆ దివ్యశక్తికి ఎల్లవేళల మనము తెరచుకొని పరివర్తన చెందడానికి దానినే నమ్మి యుండడం నిశ్చయమైన మార్గం. అయితే మొదట్లో అహంకారపూరిత చైతన్యమునకు దీనిని సాధించడం ఎంతో కష్టం. ఒక వేళ అదే కుదిరితే దానిని పూర్ణంగాను, మన ప్రకృతి ప్రతీ తంతువులోను సాధించడం

మరింత కష్టం. ఆదిలో అదే కష్టం. ఎందుచేతంటే, మన అలవాట్లయిన తలపులు, అనుభూతులు, ఉద్వేగాలు అన్నీ అహంకారపూరితాలు. అవి అవశ్యమైన స్ఫూర్తిని పొందే దారిని దిగ్బంధం చేస్తాయి. ఆ తరవాత ఇది కష్టమవుతుంది. ఏమంటే ఈ మార్గానికి కావలసిన విశ్వాసం, సమర్పణ, ధైర్యం, అహం కమ్మేసిన ఆత్మకు సులభం కావు. అహంకారపూరిత మనస్సు కోరుకుని ఆమోదించే కార్యక్రమమూ, దైవీకార్యక్రమమూ ఒకటి కావు. ఏమంటే అది పరిపూర్ణతకు చేరడానికి అపరిపూర్ణతను; ఆనందాన్ని చేరుకోవడానికి బాధను; సత్యాన్వేషణలో దోషాన్ని వాడుకుంటుంది. అహంకారం తానెక్కడికి తీసుకొనిపోబడుతోందో గమనించలేదు. దానిని ప్రతిఘటిస్తుంది. నమ్మకం, ధైర్యం కోల్పోతుంది. దివ్యమార్గదర్శి లోపల ఉన్నాడు గనుక ఈ వైఫల్యాలకు అంత పట్టింపు లేదు. లోపలనున్న దివ్యమార్గదర్శి ఈ ప్రతిఘటనకి చిరాకుపడడు. మన విశ్వాసరాహిత్యానికి నిరాశ చెందడు. మన బలహీనతవల్ల వెనుకకు తగ్గిపోడు. ఆయనకు మాతృమూర్తి యొక్క పూర్తి ప్రేమ, గురువుయొక్క సంపూర్ణమైన ఓరిమి ఉంటాయి. అయితే మార్గదర్శకత్వానికి మన అనుమతిని నిరాకరించడం వలన మనం చైతన్యాన్ని కోల్పోతాం. వాస్తవంగా దాని పూర్తి లాభాన్ని పొందలేకపోవచ్చు. ఏది ఏమైనా జరగవలసింది జరగదు. మనం మన నిమ్నప్రకృతికి, ఉన్నత దివ్యాత్మకు మధ్య భేదం గమనించలేక భంగపడడం వలననే మనం మన అనుమతిని నిరాకరిస్తాము. ఆయన నిమ్నప్రకృతి ద్వారానే ఆత్మ సాక్షాత్కారానికి సిద్ధం చేస్తూ ఉంటాడు. ఆయన చేష్టల వలన ప్రపంచంలో మాదిరిగానే మనలోనూ ఆయనను తెలుసుకోలేము. ఏమంటే ప్రత్యేకించి ఆయన మన నైజాన్ని అనుసరించి పని చేస్తూ ఉంటారు కాని, వరసగా అకారణమైన అద్భుతాలతో కానే కాదు. తనకు విశ్వాసం కలగడం కోసం మానవుడు అద్భుతాలను అపేక్షిస్తూ ఉంటాడు. చూడడానికి మిరుమిట్లు గొలిపేటట్లుండాలని కోరుకుంటాడు. ఈ అసహనం, అజ్ఞానం ఒక గొప్ప అపాయం, ముప్పుగా పరిణమించవచ్చు. దైవం నడిపించడానికి ప్రతిఘటించడంలో మానసిక

ప్రేరణలకు, కోరికలకు, ఎక్కువ తృప్తి నిచ్చేటట్టి ఒక వక్రీకరించే శక్తిని మనం ఆహ్వానించి, దానినే దారి చూపమని, దానికే దైవ నామాన్నిచ్చినట్లయితే అప్పుడు ఈ అసహనం, ఈ అజ్ఞానం, ఒక గొప్ప అపాయం, ముప్పుగా పరిణమించవచ్చు.

*

మానవాళియొక్క దివ్యసూత్రధారి – ఆయన ఆదర్శం

దివ్యమైన అవతారమెప్పుడూ మానవత్వం, దైవత్వం జంటగా కనిపించే విషయం. మానవనైజమును దాని సమస్తమైన బాహ్యా పరిమితులతో సహా దైవం తనపై వేసుకుంటాడు. వాటినే తన దివ్యచైతన్యం, దివ్యశక్తుల యొక్క ఉపాయములుగాను, అవస్థలు గాను, సాధనములుగాను చేసుకుంటాడు. దివ్యకార్యములకు, దివ్యజన్మకు దానినే వాహికగా చేసుకుంటాడు. అయితే అది అంత నిశ్చయంగానూ జరుగవల్సినదే. లేనిచో అవతార అవరోహణ లక్ష్యం నెరవేరదు. మానవజన్మను, దాని సమస్త పరిమితులలో కూడా దివ్య అవతరణకు, దివ్య కార్యకలాపాలకు ఒక ఉపకరణంగా తయారుచెయ్యవచ్చునని ఋజువు చెయ్యడమే ఈ లక్ష్యం. మానవచేతన యొక్క నమూనా దివ్యచేతనయొక్క సారమును ప్రదర్శించడం, తన వాహికలోనికి మార్చడానికి వీలవుతుందని, దాని నమూనాను మార్పుచేసి, దాని బలప్రేమప్రకాశ శక్తులను వృద్ధిచేసి దివ్యచేతనకు అతి చేరువలో అనుగుణంగా మలచడానికి కుదురుతుందనిన్నీ మరి దానిని ఎలా సాధించాలో కూడా ప్రదర్శించడమున్నూ ఈ లక్ష్యం. దివ్యమైన అవతారం కనక పూర్తిగా మానవాతీతధోరణిలో వ్యవహరించినట్లయితే ఈ లక్ష్యం నెరవేరదు. బొత్తిగా మానవాతీతం – లేదా అద్భుతం అయిన దివ్య అవతారం అర్థంలేని అసందర్భం అవుతుంది. మానవాతీత శక్తులు, అంటే క్రీస్తుయొక్క రోగనివారిణి అద్భుతాలంటారే అలాంటివాటిని అసలు వినియోగించకూడదని కాదు. ఏమంటే మానవాతీతశక్తులు మానవప్రకృతికి సుసాధ్యమే. అయితే అదేమీ అసలు అక్కర లేదు. ఏమయినా విషయానికి మూలం అది కాదు.

జీవనమంతా మానవాతీతశక్తుల చమత్కార ప్రదర్శనం తప్ప మరేమీ లేకపోయేటట్లయితే అదేమీ అసలు కుదరదు. దివ్య మైన అవతారం – గారడీలో చేసే ఇంద్రజాలికుడిలా దిగజారడు. మానవాళికి మార్గదర్శిగాను, ఆదర్శంగాను మాత్రమే దివ్య అవ తారం దిగివస్తుంది. ఆఖరుకి మానవుని దుఃఖాన్ని, భౌతికమైన బాధను ఆయన తనపై వేసుకోవలె. ముందుగా బాధే విమోచ నకు మార్గమెలా కాగలదో – క్రీస్తు చేసినట్లు – చూపించడానికి దానిని నియోగించాలి. రెండో విషయం – మానవనైజంలో దివ్యాత్మ ఆవహించబడి, అదే నైజాన్ని ఎలా అధిగమించాలో కూడ ప్రదర్శించడం – బుద్ధుడివలె – హేతువాది క్రీస్తు ముందు "నీవే దేవుడవయితే శిలువలోంచి దిగిరా" అని కేకలు వేసి ఉండే వాడు, లేదా దివ్యమైన అవతారం దైవం కాదని మేధావిలాగ సూచించేవాడు. ఏమంటే ఆయన మరణించాడు, మరీ రోగంతో కూడ చనిపోయాడు – కుక్క చచ్చినట్లు – ఏమంటున్నాడో అతనికి తెలియడం లేదు. అతనికి మొత్తం విషయానికి మూలం అర్థం కాలేదు. దివ్యానందంతో దివ్య అవతారం రావడానికి ముందు దుఃఖం, బాధయొక్క దివ్య అవతారం రావాలి. వాటిని ఎలా జయించాలో చూపడానికి మానవ పరిమితులలోనే ఆవా హన జరగాలి. ఈ విజయానికి మార్గం మరి ఎంత మేరకు, ఆంత ర్యంలో మాత్రమేనా, బాహ్యంలో కూడానా అన్నది మానవ పురోగతియొక్క పరిణామ దశ మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. మానవీయంకాని, అద్భుతంతో దానిని సాధించరాదు.

*

దివ్యజననం, దివ్యకార్యకలాపాల యదార్థస్వభావాన్ని దివ్య అవ తరణ నుండి ఎవరయితే నేర్చుకుంటారో వారే దివ్యమైన అవ తార ఆగమనం యొక్క ఫలసారాన్ని పొందుతారు. ఎవరయితే వారి చైతన్యంలో ఆయనను పూర్తిగా పెంచుకుంటారో, ఆయన లోనే తమ పూర్తి సత్తకు ఆశ్రయం పొందుతారో – *మన్మయా మామ్ ఉపాశ్రితః* – వారి జ్ఞానం యొక్క సాక్షాత్కార అనుభవం వలన దిగువ ప్రకృతి నుండి విముక్తులవుతారో వారే దివ్యస

త్తను దైవీప్రకృతిని పొందుతారు. – మద్భావమ్. స్వేచ్ఛగా, నిర హంకారంగా, నిస్వార్థంగా, వ్యక్త్యాతీతంగా, సార్వత్రికంగా, దివ్య ప్రకాశం, దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమలు నిండి ఉండిన దైవీప్రకృతిని మానవునిలోనికి నిమ్నప్రకృతికి పైన ప్రదర్శించడానికే దివ్య మైన అవతారం ఆవిర్భవిస్తుంది. పరిమితమైన అహంకారపూరిత మైన వ్యక్తిత్వాన్ని దైవీ వ్యక్తిత్వంతో భర్తీ చేయడానికే ఆయన దిగివస్తారు. అప్పుడది అహంకారం నుండి అనంతంలోనికి, జననం నుండి అమృతత్వం లోనికి విముక్తి పొందుతుంది. మాన వులను తనలోనికి ఆహ్వానించే దైవీప్రేమశక్తులుగా ఆయన దిగి వస్తారు. అప్పుడు చాలీచాలని మానవాభీష్టములలో, మానవ సహజమైన భయాందోళనల పోరాటంలో, క్రోధమోహాలలో, మరి ఇలాంటి అన్ని కలతలు, బాధలతో ఇక ఎంత మాత్రంకాక దైవంయొక్క ఆనందం, ప్రశాంతతలలో ఆశ్రయం పొంది జీవించ వచ్చు.

*

దివ్యుడైన గీతాచార్యుడు

దివ్యుడైన గీతాచార్యుడు, శాశ్వతుడైన దివ్య అవతారం; మానుష రూపం లోనికి దిగివచ్చిన దైవం. సర్వభూతముల హృదయావా సియైన దివ్యప్రభువు. తెర వెనుకనుండి మన ఆలోచనలకు, కర్మలకు హృదయాన్వేషణకు మార్గదర్శి. తన దివ్యసత్తలో తానే అభివ్యక్తీకరించుకున్న ప్రపంచంయొక్క గొప్ప సర్వ క్రియాకలా పాన్ని దృగ్గోచరము, ఇంద్రియ సంవేద్యము అయిన రూపములు, శక్తులు, ఉద్దేశముల వెనుక తెర చాటుగ ఉంటూ, ఆయన త్రోవ చూపిస్తున్నాడు. ఈ తెరను చీల్చగలిగి మన వేషము వెనుక గల నిజస్వరూపజ్ఞానాన్ని పొందినపుడు మనం పైకి వెళ్లే ప్రయత్నం లోని పోరాటం, అన్వేషణలు సార్థకతనిచ్చే పరాకాష్ఠను కనుగొం టాయి. మన సత్త అంతా ఈ నిజమైన దివ్యప్రభువు సత్తలోనే కలదని తెలుసుకుంటాము. మన వ్యక్తిత్వాన్ని ఆయనకు ఆయన లోనికి అర్పించగలుగుతాం. నిరంతరం చెదరిపోతూ, మరల కూడ

కట్టుకుంటూ ఉండే మానసిక క్రియాకలాపాలు ఆయన సంపూర్ణమైన ప్రకాశంలో ఇమిడిపోతాయి. దోషాలతో పెనుగులాడే ఇచ్ఛాశక్తులను దివ్యుడైన ఆయనయొక్క విస్తృతము, జ్యోతిర్మయ అవిభాజ్య దైవేచ్ఛకు అర్పిస్తాం. విషయలోలమై వెలుపలికి పోయే కోరికలను, ఉద్రేకాలను ఒక్క పట్టున త్యజించి, ఆయన దివ్యాత్మానందానుభవంలో తృప్తి చెందుతాం. ఈయనే జగద్గురువు. మరే ఇతర అత్యున్నతమైన బోధనయైనాకాని దాని విభిన్నమైన ప్రతిరూపము, పాక్షిక వ్యాఖ్యయే. ఈ దివ్యవాణిని వినడానికి మన ఆత్మ జాగృతం కావాలి.

*

ప్రతి యుగంలోను మానవుడు ఒక జగదోద్ధారకుడు (Mesasiah) లేక దివ్యుడైన ఆచార్యుడి ఆగమనం కోసం వేచి ఉంటున్నాడు. తన అత్యున్నత వైభవాన్ని శిష్యరికంలో కనుగొంటున్నాడు. అయితే రాబోయే దివ్య ఆచార్యుడు జగదోద్ధారకుడిని, ఆయన అనుచరుడిని, ఆచార్యుడిని, శిష్యుడిని ప్రతి మనిషిలోను చూపిస్తాడు. అతని తీక్షణ వీక్షణానికి ఒక పరిపూర్ణ దివ్యత్వం యొక్క శాశ్వతమైన వైభవాన్ని ప్రదర్శిస్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: వై.వి.యస్.యన్. మూర్తి

ప్రతికర్మ యోగభావనతో చేయగలగాలి. మరియు చేయబడాలి. కాని ఆ త్యాగం మానవునికిగాక సర్వోన్నత పరమాత్మకే చేయ బడాలి.

శ్రీమాత

దైవంతో సంబంధాలు

ప్రేమ బంధానికి కీలకం

దైవం యజమానిగా ఎవ్వరినీ శిక్షించదు. భయపెట్టదు. విధేయంగా ఉండమని బలవంత పెట్టదు. తనను దివ్యోన్నత స్థాయికి ఉద్ధరించడానికి, పరిమిత స్వభావానికి అపరిమిత ఆనంద ఆధిపత్యం అందచేయటానికి, సర్వోన్నతునికి సేవ అందించి అహం నుంచి, నిమ్న స్వభావం నుంచి విముక్తిపొందటానికి జీవాత్మయే స్వచ్ఛందంగా దైవమును చేరుకుని ఆ నిరవధిక శక్తికి అర్పణ కావించుకోవాలి. భారతీయ యోగంలో ఈ సంబంధానికి, సేవకి, దాస్యానికి కీలకం ప్రేమ. ఇది దివ్య చెలికాని ఆనందదాస్యం. లేక – దివ్యప్రేమికునికి భావావేశపూరిత సేవ. లోకేశ్వరుడు గీతలో తన సేవకుని నుంచి, భక్తుని నుంచి కోరేది జీవితంలో తనకు ఉపకరణంగా మిగిలి ఉండమని. సర్వలోక మహేశ్వరుడుగా, సర్వభూతహితుడుగా తాను కోరేది ఇదియే. ఇవి రెండు బాంధవ్యాలు. ఇవి జంటగా కలిసి సాగవలసినవి. ఒకటి లేక మరొకటి పరిపూర్ణము కాదు. దైవం సృష్టికర్తగా, తండ్రిగా జీవునికి రూపం ప్రసాదించినవాడుగా విధేయతని సాధికారికంగా కోరడు. కాకపోతే పితృవాత్సల్యం యోగకలయికను ప్రోత్సహిస్తుంది. అసలు కీలకం అంతా ఇక్కడ ప్రేమయే. పూర్ణప్రేమ ఉన్నచోట భయము ఉండదు. భయము, ప్రేమ పరస్పర విరుద్ధాంశాలు – పరమాత్మతో అనుసంధానం జీవాత్మ లక్ష్యం. భయం అందుకు అవరోధం. దానిని దూరం చేస్తుంది. భక్తిపూర్వక పూజ్యభావాలు కూడా దూరాన్ని పెంచి చనువు లేకుండా చేస్తాయి. ప్రేమపూర్వకయోగానికి విఘాతం కలిగిస్తాయి. అదీకాక భయం నిమ్నప్రకృతి లక్షణం. ఉన్నతాత్మ ఆరోహణదశలో దానిని దగ్గరికి రానీయకూడదు.

*

ప్రార్థన అనుబంధాన్ని రూపొందించే సాధనం

దైవం తండ్రి అనే అనుబంధము, ఇంకా సన్నిహితమైన తల్లి అను బంధము – దివ్యమాతగా – విశ్వాత్మగా దివ్యమాతృత్వబంధం – ఈ బంధాలకి మూలం పూర్వపు వేరే మతసంబంధమైన ప్రేరణ. కోర్కెలను తీర్చేవాడుగా, తన మంచిని చూచేవాడుగా, తన బాహ్యా అంతరంగ అవసరాలను సంతృప్తిపరచేవాడుగా భక్తుడు దేవుని దగ్గరికి చేరుతాడు. *యోగక్షేమం వహామ్యహం* – అని ప్రభువు అన్నాడు. మానవజీవితం భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక అవసరాలు కోర్కెలు, కామనలతో కూడినది. ఏదో ఉన్నత దివ్య శక్తి పైనుంచి పరిపాలిస్తున్నదనే యెరుక తనకు కలిగినపుడు తన అవసరాలు తీర్చుకోవటం కోసం సహకారాన్ని అర్థిస్తూ, ప్రార్థన ద్వారా భగవంతుని ఆశ్రయిస్తాడు. కల్లోలభరిత జీవన యానంలో రక్షణ సహాయం అర్థిస్తాడు. భగవత్సందర్శనానికి సాధారణ మత పార్థనారీతులు, ఎన్నో. అవి మొరటుగా, అనాగరి కంగా కూడా ఉంటాయి. ముఖ్యంగా స్తోత్రాలు, ప్రాయశ్చిత్తాలు, పొగడ్తలు, లంచాలు – వీటితో సమ్మతింపచేయ ప్రయత్నించటం, బ్రతిమాలటం, బహుమానాలర్పించటం, – దైవాన్ని ఆశ్రయించే ఈ రకమైన పద్ధతి సరియైనది కాదు. ఇది సారభూతమైనది కాకపో యినా ఈ రకంగా దైవం వైపు దృష్టి మళ్లించటం మతపరమైన జీవనానికి తప్పనిసరి. విశ్వజనీనమైన ఒక సత్యానికి ఆధారం చేసుకొని చేసేది ఇదంతా.

ప్రార్థనయొక్క సార్ధకత తరుచు సంశయింపబడుతోంది. అసలు ప్రార్థనయే అనావశ్యకం, హేతుబద్ధం కానిది, అసమర్థమై నది అనే భావన ఉన్నది. ఇది నిజం. విశ్వజనీనమైన ఇచ్ఛాశక్తి (the universal will) తన లక్ష్యాన్ని ఎప్పుడూ నిర్వహిస్తుంది. స్వార్థపూరిత ప్రాయశ్చిత్తాలు, వేడుకోవటాలు, దానిని పక్క మార్గం పట్టించ లేవు. విశ్వాతీతుడు సర్వజ్ఞుడు. చేయవలసిన దానిని దూరదృష్టితో ఆలోచించి చేస్తాడు. విశ్వజనీనంగా వ్యక్తీక రించుకుంటాడు. అందుకు మానవబుద్ధి తాలూకు ప్రేరణ, దర్శ

కత్వం అవసరం లేదు. వ్యక్తిగత కామనలు ఏ రకమైన ప్రపంచ క్రమపద్ధతిని నిర్దేశించే అంశాలు కావు, కాలేవు. అయితే అలాగని విశ్వజనీన ఇచ్ఛాశక్తి పూర్తిగా కేవలం యాంత్రిక ధర్మంగా నిర్వహింపబడదు. క్రియానిర్వహణ సాధించదు. కాకపోతే, ఈ విషయంలో మానవజీవితానికి సంబంధిత ప్రజ్ఞాపాటవాలు, ఇచ్ఛాశక్తి, ఆకాంక్ష, విశ్వాసము – ఇవి అప్రధానమైనవి, హీనమైనవి కూడా కావు. అయితే ప్రార్థన అనేది ఇచ్ఛాశక్తికి, ఆకాంక్షకి, విశ్వాసానికి ఒక ప్రత్యేక ప్రతిరూపమే. దీనియొక్క రూపాలు సాధారణంగా మొరటుగా ఉంటాయి. శిశుసహజమైన అమాయకత్వంతో ఉంటాయి. అమాయకత్వం లోపం కాదు. అంతే కాకుండా కుర్రతనపు చేష్టలుగా కూడా ఉంటాయి. అయినా కూడా అది ఒక వాస్తవశక్తి. ప్రాధాన్యత కలిగినది. దానియొక్క శక్తి, సంవేదన మానవేచ్ఛను, ఆకాంక్షను, విశ్వాసాన్ని దైవేచ్ఛతో అనుసంధానం చేస్తుంది. అది చైతన్య దివ్యసత్వంతో సజీవ, చైతన్యబంధములు కలిగి ఉండేటట్లుగా ఉంచుతుంది. మన ఇచ్ఛాశక్తి, ఆకాంక్షలు, మన బలము, కృషి, వీటి కనుగుణంగా పనిచేయగలవు. నిస్సందేహంగా వీటిని ఉన్నత లేదా నిమ్నప్రయోజనాల కోసం సంవిధానపర్చుకోవచ్చు. ఇందుకు ఎన్నో నైతిక, మానసిక క్రమశిక్షణలు (disciplines) శక్తివంతంగా పనిచేసేవిగా ఉన్నాయి. అదీగాక ఇది దైవశక్తి లేక వైశ్వానక ఇచ్ఛాశక్తి – వీటికి కూడా లోబడి పనిచేయగలదు. ఈ తర్వాత చెప్పిన మార్గం. మన ఆకాంక్షకు ప్రత్యుత్తరరూపంగా ఆ ఇచ్ఛాశక్తిని ఒక ప్రత్యేకభావంతో దర్శిస్తుంది. కాని ఇది చాలావరకు యాంత్రికంగా ఒక రకమైన (law of energy) నియమితశక్తి ధర్మంగా, వ్యక్తిగతానికతీతంగా, లేదా, దివ్య ఆకాంక్షకు, మానవ ఆత్మవిశ్వాసానికి సచైతన్య ప్రతిస్పందనగా, అందుకు కావల్సిన సహకారం, మార్గదర్శకత్వం, రక్షణ, సఫలత సమకూరుస్తుంది. *యోగక్షేమం వహామ్యహం* అనే దానికి అనుకూలంగా.

మొదట నిమ్నభూమికలో ఈ సంబంధాన్ని నెలకొల్పటానికి ప్రార్థన సహకరిస్తుంది. ముందు అహంకారయుతంగా, ఆత్మ

వంచనగా ఉన్నప్పటికీ తర్వాత దాని వెనుక ఉన్న ఆధ్యాత్మిక సత్యానికి చేరువగా ఆకర్షితులం కాగలం. అప్పుడది అడిగింది ఇవ్వటమనేది కాక, దైవంతో మానవజీవిత అనుసంధానం సచ్చైత న్యంగా జరుగుతుంది. ఆధ్యాత్మిక విషయాలలో ఆధ్యాత్మిక ఉప లబ్ధి అన్వేషణలో ఈ సచ్చైతన్య అనుబంధం ఒక గొప్ప శక్తి. ఇదీ మరింత పరిపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి తోడ్పడుతుంది. అను భవాల నందిస్తుంది. స్వయంకృషితో సాధించిన దానికంటె మరింత ఉన్నతతరమైన శక్తి. చివరకు ప్రార్థన మనలను ఉన్న తాంశానికి ఉద్ధరిస్తుంది. లేదా ఒక ఆనందకరమైన అనుబంధంగా నిలిచిపోతుంది. విశ్వాసము, ఇచ్ఛాశక్తి, ఆకాంక్ష ఉన్నపుడు మనం సాధారణంగా భావించే ప్రార్థన యొక్క ఆవశ్యకతయే ఉండదు. సాధించాలనుకున్న ఇష్టకామ్యార్థాలు కూడా ఉన్నతోన్నతంగా ఎదుగుతాయి. చివరికి మిగిలేది నిష్కామభక్తి. మరి అదే స్వచ్ఛ మైన దివ్యప్రేమ. కోర్కెల కతీతమైనది.

అనుబంధాలు పలు రూపాలు

ఈ దృక్పథం నుంచి వెలువడే దైవానుబంధాలు – దైవమే తండ్రి, దివ్యమాత, దివ్య చెలికాడు (the divine Friend) ఈ రకంగా జీవాత్మ పరమాత్మ దగ్గరకి, సహకారాన్ని, రక్షణని, మార్గ దర్శకత్వాన్ని, భోగానుభవాన్ని కోరి (అర్థార్థిగా) చేరుతుంది. (దివ్య) జ్ఞానము ఆదర్శమైతే, దైవము దివ్యజ్ఞానకాంతిప్రదాత కాబట్టి, దివ్యమార్గదర్శకుని, దివ్యోపదేశకుని (జిజ్ఞాసువుగా) చేరు కుంటుంది. బంధంలో, దుఃఖంలో ఊరట కోసం, ఉపశమనం కోసం, విముక్తి కోసం (ఆర్తుడుగా) పరమాత్మని చేరుతుంది. విముక్తి అంటే – దుఃఖం నుంచి విముక్తి లేదా దుఃఖభూయిష్ఠ మైన ఈ లోకం నుంచి విముక్తి లేదా అంతర్గత, వాస్తవ కార ణాల నుంచి విముక్తి. గీత గుర్తించిన నాల్గు రకాలైన భక్తులలో వీరు మూడు రకాలు – ఆర్త, అర్థార్థి, జిజ్ఞాసు. ఈ విషయాలలో ఒక రకమైన gradation స్థాయిని గమనిస్తాం. పితృబాంధవ్యం గురించి – అది అంత సన్నిహితం, తీవ్ర ఉద్వేగపూరితం కాదు.

అందుచేత ఇది యోగంలో తక్కువగా ఆశ్రయింపబడుతుంది. యోగం (ఎప్పుడూ) అత్యంత సామీప్యతని అన్వేషిస్తుంది. దివ్య స్నేహితుడుగా (the divine friend) – అనుబంధం మధురమైనది, సన్నిహితమైనది. సామీప్యతకి, సమానత్వానికి ఇది అవకాశం కలిగిస్తుంది... అసమానతలో కూడా. ఇది పరస్పర ఆత్మార్పణకి నాంది. (the beginning of mutual self-giving) అత్యంత సన్నిహితత్వ సంబంధంలో ఇచ్చి పుచ్చుకోవటాలు మాయమవుతాయి. ప్రేరణ ఉండదు. ఉండేది ఒకే ఏకైక ప్రేరణ – అంతటికీ కావల్సినంత – ప్రేమ. ఇది కలసిమెలసి ఆడుకునే ఆనంద స్వేచ్ఛాయుత దివ్యలీలానుబంధం. ఈ పరిణామంలో సంబంధము మరింకా సన్నిహితము. మరీ మరీ సన్నిహితము, ఆంతరికము అయిన సంబంధము: దివ్యమాతాసుతుల అనుబంధము. సుసమృద్ధమైన తీవ్ర మతప్రేరణ హృదయంలో ఉప్పొంగినపుడు దీని పాత్ర చాల గొప్పగా ఉంటుంది. అన్ని కష్టాలు కోర్కెలలో జీవాత్మ పరమాత్మను చేరుకుంటుంది. దివ్యమాత కూడా అలాగే కోరుకుంటుంది. అలాటప్పుడు తన హృదయాంతరంగం లోనుంచి అనురాగవర్షం కురిపించాలని అభిలషిస్తుంది. అది ఎపుడో అటే మళ్లుతుంది. కారణం ఏమంటే స్వాభావికంగా అంతర్గతమైన అనురాగమిది. ఇది అటు తిరిగి ఇటు తిరిగి చివరికి చేరవలసిన స్వగృహానికే చేరుతుంది. ఆ కౌగిలికే చేరి అక్కడే దివ్య పరమాత్మలో సేద తీర్చుకుంటుంది.

సర్వోత్కృష్ట, సర్వోన్నత అనుబంధం

ఏ రకమైన మతప్రేరణతో సంబంధం లేని అనుబంధం ఇది. యోగము యొక్క అంతస్సారమిది. సహజ స్వభావసిద్ధమైన ప్రేమ లోనించి పెల్లుబుకేది ఇది. ఇది దివ్యప్రేమికుల గాఢ దివ్యావేశం. ఇది మతాలలోకి చొరబడ్డా అవి దీనికంత ప్రాముఖ్యత నీయవు. ఇక్కడ అత్యంత ప్రధానమైనది ప్రేమ. ప్రేమను కోల్పోవటం సహింపబడదు. ఒకే ఒక దుఃఖమున్నది ఇక్కడ. అదే విరహావేదన (separation of love) మిగిలినవాటితో ప్రేమకు ఎలాటి

ప్రమేయము లేదు. అవి అసలు అక్కడే ఉండనే ఉండవు. ఉన్నా అవి సంఘటనలు, ఫలితాలుగా ఉంటవి. అంతేకాని ప్రేమకి సంబంధిత అంశాలుగా నిబంధనలుగా ఉండవు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సూక్తులు

జగద్గురువైన ఆ పరమాత్మ నీ బుద్ధికి అతీతమైన విజ్ఞతకలవాడు. నీవు అతన్ని నమ్మాలేకానీ నిరంతరం స్వార్ధపూరిత అహంతో సంశయాత్మకుడవు కాకూడదు.

*

నా మార్గదర్శకుడు, గురువు అయిన భగవంతుని నేను ఈ విధంగా ప్రశ్నించవచ్చు. “నాది యదార్థమేనా? లేక నీ ప్రేమ, వివేచనలతో నా మనస్సు నన్ను మోసగించేటట్లు చేశావా?” నీ మనస్సునే సందేహించు. అంతేకాని నీకు దారి చూపి నడిపించే ఆ దైవాన్ని సంశయించకు.

*

భగవంతుడంటే అపరిపూర్ణమైన అభిప్రాయాన్ని వారు నీకు మొదట కలుగచేయడం వల్ల కోపించి ఆయనను తిరస్కరిస్తున్నావా? ఓ మానవుడా! మొదటే పరిపూర్ణజ్ఞానం నీకు అందించలేదని నీ గురువుని శంకిస్తావా? అలా కాక ఆ అసమగ్ర సత్యాన్నే అధ్యయవనం చేయి. దానికి ఇవ్వవలసిన విలువ దాని కియ్యి. అపుడు నీ ముందు ఆవిష్కృతమవుతున్న విశాల పరిజ్ఞానాన్ని నీవు పొందటానికి నీకు వీలు కలుగుతుంది.

*

దైవం తన ప్రేమతో పసి ఆత్మలకు, అర్భకులకు జ్ఞానబోధ చేసే విధానమిది. ముందే ఒకేసారి పరమ సాక్షాత్కారాన్నివ్వక, దుర్గమ పర్వతాగ్రాల పైన దృష్టి పడనీయక ఒక్కొక్క అడుగు వేయిస్తూ

నడిపిస్తాడు. మనందరం అర్భకులం, ఆయన దృష్టిలో పసిపిల్లలం కదా!

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

సర్వతోముఖము, సర్వసమన్వితము

పూర్ణభక్తియోగ మార్గమంటే సర్వత్రా భగవత్భావనను కలుగచేసికొని, ఈశ్వరునితో సర్వతోముఖంగా, సర్వసహితంగా ఆత్మీయత నేర్పరుచుకొని తనలో సర్వత్రా, సర్వదా ఆయనే నిలిచేటట్లు చేసుకొని, తన సర్వస్వమూ ఆయనకే, కైంకర్యం చేసి చివరకు ఆయన సన్నిధిలో, నీలో ఆయన కొలువై, వారిలో తాదాత్మ్యత పొందటమే (సామీప్య, సాలోక్య, సారూప్య సాయుజ్యత) పూర్ణయోగము. లేక వస్తుగత సార్వత్రిక ఏకత్వము.

బాహ్య లేక వస్తుగత ఏకత్వము

నిరంతర మననము, దర్శనములు ఈ భక్తిమార్గంలో ప్రధాన విషయాలు, భౌతిక ప్రకృతి విషయాలు దర్శించినప్పుడు, మనుష్యులలోనూ, ఇతర ప్రాణులలోనూ సంబంధ మేర్పర్చుకునేటప్పుడు అవన్నీ మన దివ్యప్రేమకు పాత్రమైనవిగా భావించి వాటన్నిటిలో భగవంతుని దర్శించాలి. భౌతిక ప్రపంచపు పరిధులు దాటి ఇతర స్తరాల జీవులను కలిసినపుడు కూడా పై విధంగానే భావించి మనస్సుకి అదే విధంగా తెలియచెప్పుకోవాలి. కేవలం స్థూలవస్తువులతో, కంటి కెదురుగా కనిపించినంత వరకూ పై పై అసమగ్ర సాధారణ సంబంధాలనే పెంచుకొంటూ లోనున్న దైవాన్ని నిర్లక్ష్యం చేయడం, మనస్సుకు అలవాటు. ఆ అలవాటు నించి దాన్ని తప్పించి అంతర్దర్శనంతో సమగ్ర అవగాహనతో, అనుబంధాలతో, నిరంతరాయంగా, సర్వసహితంగా ప్రేమిస్తూ ఆనందించే అలవాటును మనసుకి కల్పించాలి. దేవతలందరూ కూడా ఆ

భగవంతుని వివిధ రూపాలే కాబట్టి మనం ఆరాధించే దైవాన్నే వారిలోనూ దర్శించాలి. మన ఆధ్యాత్మికతను ఆ విధంగా విస్తృతపరిస్తే సర్వత్రా ఆయన్నే దర్శించగలుగుతాము. అప్పుడు కలిగే ఆనంద చైతన్యం నిరంతరాయంగా ఉండే పద్ధతిలో ప్రపంచాన్ని చూడటం మనకి అలవడుతుంది. ఈ విధంగా దైవంతో సార్వత్రిక ఏకత్వం సిద్ధిస్తుంది.

అంతర్గత లేక ఆత్మాశ్రయ పరివ్యాపనమయ్యే ఏకత్వము

అంతరంగంలో దివ్యప్రేమికుని ప్రతిరూపం అంతర్నేత్రానికి దృశ్యమానమవ్వాలి. మన హృదయాన్ని తన దివ్యధామంగా ఆవాసం చేసుకోవాలి. తన అస్తిత్వ మాధుర్యం సర్వదా మనలో అత్యున్నతస్థానాన్ని అదిష్టించి ఉండాలి. మన సకల మనోజీవన కార్యకలాపాలకు ఆధిపత్యం వహించాలి. సర్వవ్యాపకమై ఉన్న తనతో పైనుండి మనకు ఐక్యత కల్పించాలి. తన దివ్యస్వరూపమును మన మనోనయనాలకు సదా దర్శింపచేస్తూనే ఉండాలి. ఈ విధమైన సంసర్గం ఎప్పుడో ఒకసారి మన బాహ్యావ్యాపారాల నుంచి విరమించుకుని అంతర్ముఖమై ఉండి, ఉపాసనాస్థితి అనుభవిస్తున్నప్పుడూ, ఏకాగ్రతలో ఉన్న సమయాలకు మాత్రమే పరిమితం కాకూడదు. ఇది సర్వదా జరగాలి. మన సర్వ ఆలోచనలు, ప్రేరణలు, భావనలు, చర్యలు మొదలైన వాటినన్నిటినీ కూడా ఆయన అనుమతి లేక నిరాకరణ కోసం ఆయనకే నివేదింపబడాలి. అయితే మనం ఆ స్థితికి చేరలేనప్పుడు వాటిని మన గాఢ ఆకాంక్షా యజ్ఞంలో ఆయనకు సమర్పించుకోవాలి. అలా చేస్తే క్రమక్రమంగా ఆయనే దిగివచ్చి వీటన్నిటినీ పర్యవేక్షిస్తూ తన శక్తినీ, సంకల్పాన్నీ, వెలుగునూ, జ్ఞానాన్నీ, ప్రేమనీ, ఆనందాన్నీ అందులో ప్రవేశపెడతారు. ఆఖరుకు మన ఆలోచనలు, భావనలు, ప్రేరణలు, చర్యలు, అన్నీ గూడా ఆయన దగ్గర్నుంచే రావడం ప్రారంభించి అవే దివ్యబీజాలై, ఆకృతులుగా మారిపోతాయి. మన ఆంతరంగిక జీవితమంతా కూడా చైతన్యవంతమై, దైవంలో భాగంగా అయిపోయి మనం ఉపాసించే దైవానికీ, మన జీవితానికీ విభేదం తొల

గిపోతుంది. ఆ తర్వాత మనకు జరుగుతున్నవన్నీ కూడా మన ప్రియుడైన భగవంతునితో జరిపే వ్యవహారాల మాదిరిగానే చూడ గలుగుతాము. కాబట్టి అవన్నీ మనకు ఆనందదాయకంగానే ఉంటాయి. చివరకు దుఃఖం, బాధ, వేదన – ఇవి దైవం ఇచ్చిన కానుకలుగానే స్వాగతీకరింపబడి హర్షామోదంగానే పరిణమిస్తాయి. ఆ దివ్య స్పర్శ ఒక పరుస వేదిగా వస్తువులను రూపాంతరం చెంది స్తుంది. కొంతమంది నిజంగానే జీవితాన్ని నిరసిస్తారు – అది దుఃఖమయమూ, బాధామయమూ అని. కానీ దైవాన్ని ప్రేమించే వారికి అవి ఆయన దరికి చేర్చే సాధనాలు; ఆయన కల్పించిన ఒత్తిడి పట్ల ఏర్పడే గుర్తులు. చివరకు ఆయన ప్రకృతితో మన సంయోగం పరిపూర్ణమైనప్పుడు ఇవేమీ ఉండవు. అంతా ఆనం దమయంగానే పరిణమిస్తుంది.

ప్రేమికులు ఇద్దరి మధ్యన ఉండే అత్యంత ఆనందాతిశయ అనుబంధము

ఈ సంయోగానికి దారితీసే అనుబంధాలన్నీ సుస్థిరంగా, పరమా నంద హేతువులుగా తనకే స్వంతమవుతాయి. ఏ అనుబంధమైతే చివరకు అన్నిటినీ అనుసంధానం చేసి కలుపుతుందో అదే ప్రియు డికీ, ప్రియురాలికీ ఉండే అనుబంధం. అదే అన్నిటికంటే దృఢ మైనది. అన్నిటినీ కూడా అత్యున్నత స్థాయికి చేరుస్తుంది. అదే అన్నిటికన్నా మిన్న.

సంయోగం సమగ్రం కావాలంటే ఇతరమైన అనుబంధాల ఛాయల కలగలుపు అవసరం

ప్రారంభం నుంచీ ప్రియుడు, ప్రియురాలు మధ్య అత్యంత ప్రగాఢ అనుబంధం ఉండే అవకాశం ఉన్నప్పటికీ మిగిలిన భక్తిమార్గాల్లో ఉన్నట్లుగా ఈ పూర్ణయోగులకి అది అంతవరకే పరిమితం కాదు. మొదటి నుంచీ కూడా పూర్ణయోగి భగవంతునితో అనేక రకాల సంబంధాల ఛాయలు కలుపుకొని ఉంటాడు; జ్ఞానయోగం, భక్తి యోగం కూడా అనుసరిస్తాడు కాబట్టి దైవాన్ని మిత్రునిగా, గురు

వుగా, యజమానిగా చూసుకోవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది. దైవం ఎడ ప్రేమ వృద్ధి పొందేకొద్దీ భగవంతుని గురించిన జ్ఞానం తన ప్రకృతిపై ఆయన ప్రభావము, తన జీవితంపై ఆయన చేతలూ దివ్య ఇచ్ఛాశక్తి – అన్నీ కూడా విస్తృతమై ప్రకటితమవుతాయి. చివరకు ఆయన ప్రేమికుడుగా, బహిరంగంగా తన జీవితాన్ని కైవశం చేసుకుంటాడు. ఈ విధంగా ముఖ్యమైన బంధం ప్రేమానుబంధమే. అందులో నుంచే సమస్తం ప్రవహిస్తాయి. అది ప్రగాఢము, సంపూర్ణము అయి తన పరిపూర్ణత కోసం శతకోటిమార్గాల ననుసరిస్తూ సంయోగంలోని ఆనందాతిశయమును సిద్ధింపచేసుకుంటుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

దైవంతో ఆంతరంగిక సంబంధ ప్రాముఖ్యత

మార్గదర్శకురాలిగా దివ్యమాత

ప్రశ్న: మీ ప్రేమ, ఆశీర్వాదాలు నా కెప్పుడూ వుంటాయని నాకు తెలుసు. కాని ఒక్కొక్కప్పుడు కోరుకుంటాను –అవెప్పుడూ ఒకే విధంగా ఉండకుండా ఉంటే బాగుండును – అని. ఎందుకంటే, మరి అలాంటప్పుడే కదా నా స్వాభావిక కష్టాలు మీకు విన్నవించుకోవటానికి, అవసరమైన రీతిలో మీ యోగాన్ని స్వీకరించటానికి, మరింత నాకు దుర్భరమయ్యేది? మరిది (ఈ కష్టం) లేకుండా శిష్యరికం ఏమిటి?

ఒక గురువుగా గాక, తాను ఇచ్చే దానికి ప్రతిఫలాన్నాశించని దివ్యమాతగా నేను నీకు నా ప్రేమ, ఆశీస్సుల నందజేస్తున్నాను.

*

ఎవ్వరికీ నేను గురువుని కావాలని ఆరాటపడటం లేదు. ఈ సమస్తానికీ దివ్యమాతననీ, ప్రేమశక్తి ద్వారా మౌనంగా వాళ్లను ముందుకు తీసుకుపోవాలనీ స్వభావసిద్ధంగా నాకు తెలుసు.

*

జగన్మాతనై, ప్రేమ ద్వారా, మౌనంగా పనిచేయడం, అప్రయత్నంగా జరుగుతుంది, అది నాకు చాలా సహజం.

*

ప్రశ్న: మీతో నా సంబంధాన్ని ఎలా భావిస్తున్నారు?
నీవు జగన్మాత బిడ్డవుగావా?

*

తన ప్రేమ హస్తాల్లో జగత్తును భరిస్తున్న జగజ్జనని కుండే దృక్పథమే, ఇప్పటి వరకూ అప్రయత్నంగా నాది కూడా. ప్రతీదానినీ సమభావంతో సహించే జగన్మాతగా ప్రతివానితోనూ వ్యవహరిస్తున్నాను. నన్ను సంతోషపెట్టడానికి అక్కడున్నవారంతా చేస్తున్నదాన్ని వారి ప్రేమకు చిహ్నంగా స్వీకరిస్తున్నాను. అందుకు, వారికి నేను కృతజ్ఞురాలిని. అనేకమంది – చాలామంది గాకపోయినా – నన్ను తమ గురువుగా భావిస్తున్నారని, గురువును సంతోషపెట్టడం, సాధనా మార్గంలో మెప్పు పొందడానికి చాలా మంచి మార్గమని, నన్ను సంతోషపెట్టడానికి ఆతురతతో వున్నారని ఈ రోజు గ్రహించాను. త్వరితంగా భగవంతుని దగ్గరకు తీసుకుపోయి ఆతని దివ్యకార్యానికి ఉపయోగపడేదేదో ప్రతివానిలోనూ ఉంది. దానిని ప్రోత్సహించడం, గురువుయొక్క ధర్మమని అర్థం చేసుకున్నాను. ఈ పాఠం నేర్పినందుకు చాలా కృతజ్ఞతలు.

*

వాళ్లు ప్రేమించేది, నన్ను గురించి వారేర్పరుచుకున్న, స్వీయమానసిక, ప్రాణిక రూపాన్నేగాని నన్ను గాదు. ఈ వాస్తవం నాకు చాలాసార్లు తెలిసొచ్చింది. ప్రతి వ్యక్తీ తన అవసరాలు, కోరికలకు తగినట్లు నా ప్రతి రూపాన్ని తయారుచేసుకొంటాడు. ఈ ప్రతి రూపంతోనే అతను సంబంధబాంధవ్యా లేర్పాటు చేసుకొం

టాడు. దాని ద్వారా అతడు విశ్వశక్తుల్ని అత్యల్పంగానే పొందు తాడు. ఈ రూపకల్పన లన్నింటిలో నుంచీ వడపోతగా ఏ కొంచె మైనా అతిమానసశక్తులు అతని లోనికి రాగలిగితే, వాటిల్లో నుంచి అల్పభాగాన్నే స్వీకరించగలుగుతాడు.

*

ఓ ప్రభూ! నేను నిన్ను మాత్రమే ప్రేమిస్తాను గనుక, సమస్తం లోనూ, ప్రతివానిలోనూ నేను ప్రేమించేది నిన్నే. వాళ్లలో ఉన్న నిన్ను ప్రేమించడంవల్ల వాళ్లలో నిన్ను గురించిన ఎరుక ఏ కొంచె మైనా కలిగించగలుగుతున్నాను.

ఏ విధమైన వివక్షత, ఆటంకం లేకుండా తాము ప్రేమిం చబడేట్లు చేసుకోవడం అనేది వాళ్లు సాధించవలసిన యథార్థ విషయం. తాము కోరిన రీతిగాకాక, మరో విధంగా ప్రేమించబడ డానికి ఇష్టపడకపోవడం మాత్రమేగాక తాము వరించిన మధ్యవర్తి ద్వారా వస్తే తప్ప మరో విధమైన ప్రేమ వాళ్లు అంగీకరించను గూడా అంగీకరించరు. కొద్ది గంటల్లో, కొద్ది నెలల్లో లేక కొద్ది సంవత్సరాల్లో సాధించబడేది ఇలా అయితే శతాబ్దాలు పడుతుంది.

*

ఆంతరంగిక సంసర్గం అవసరం

ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధికి భౌతిక సామీప్యత తప్పనిసరి అను కోవడం పెద్ద పొరపాటు. అంతరంగిక సంబంధం గనుక ఏర్పడి వుండకపోతే దానివల్ల ఏం ప్రయోజనం లేదు. అంతరంగిక సంబంధం లేకపోతే ఉదయం నుండి సాయంత్రం దాకా నీతో ఉన్నా నీవు నన్ను యథార్థంగా కలుసుకోనట్లే. అంతరంగ ఉన్మీ లనం ద్వారా, సంబంధం ద్వారా మాత్రమే నీవు నా సాన్నిధ్యాన్ని వాస్తవం చేసుకోగలుగుతావు.

*

యథార్థంగా ప్రభావం కలిగేవిధంగా, నీవు నా దగ్గరగా ఉండా లంటే, నీవు అధికాధికంగా చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండాలి. నా వైపు తిరిగి, నిష్కపటంగా ఉండాలి. నీలోని కాపట్యాన్ని పూర్తిగా

తొలగించివేసుకో. నాకు వెనువెంటనే తెలియజేయలేనిదానిని దేనినీ చేయనని తీర్మానించుకో.

*

...అంతరంగిక సంబంధాన్ని ఏర్పాటుచేసుకోవడం తెలుసుకో (నేను ఏకాంతంలోనికి ఉపసంహరించుకోవడంలోని ప్రధానోద్దేశ్యాలలో అదొకటి) అపుడు నీకు మార్గం చూపి సహాయం చేయటానికి సదా నీతో నేను ఉంటున్నట్లు గ్రహిస్తావు.

చికాకుగా ఉండకు. నిశ్చలంగా హృదయంలో ఏకాగ్రతతో ఉండు. అక్కడ నన్ను కనుగొంటావు.

*

మీ ఆంతరంగిక ద్వారాన్ని తెరిచేందుకు నేను చాల జాగ్రత్త వహిస్తాను. ఏ కాస్తంత ఏకాగ్రత నీలో ఉన్నా మూసివున్న ద్వారాల చెంత – తెరవటానికి తాళం లేని, ఉన్నా తెరవటం ఎలాగో తెలియని – నీవు వేచి ఉండవలసిన పని లేదు. తలుపు తెరిచే వుంది, నీవు చేయవలసింది ఆ దిశగా చూడటమే. నీవు వెనుదిరిగి కూర్చోకు.

*

సర్వావస్థలలోనూ స్వేచ్ఛగా, శాంతితో, సదా జవసత్త్వాలతో సంతోషంగా వుండే నీ యదార్థ అస్తిత్వానికి జన్మ నిచ్చిన నిజమైన తల్లిని నేను.

*

ప్రశ్న: దివ్యమాతా! నా చేతనను నీవైపు త్రిప్పుకో.

నా ప్రేమ నెన్నడూ శంకించకు. అలా శంకించకుంటే అత్యంత సహజంగా నీవు నా వైపు తిరుగుతావు.

*

నేనెల్లప్పుడూ నీ హృదయంలోనే కూర్చుని ఉన్నాను, అచట సచేతనంగా జీవిస్తున్నాను.

*

నేను నీవు, లేదా నీవే నేను. అందుచేతే నేను నీతో ఉన్నాను. నేను, నీతో ఉన్నాను అనే మాట విషయప్రపంచమంత విశిష్టత గల మాట. ఎందుచేతనంటే, పరాత్పరచేతన దగ్గర్నుండి, నా అత్యంత భౌతికచేతన వరకూగల అన్ని అంతస్తులలోనూ, అన్ని స్తరాలలోనూ నేను నీతో ఉన్నాను. ఇచట పాండిచ్చేరిలో నా ఊపిరియే నీకు ఊపిరి. దాదాపు పదార్థరూపంగా ఈ వాతావరణమంతా నా చేతనతో నిండిపోయి ఉంది. సూక్ష్మభౌతికరూపంలో, ఇచట నుండి పది కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న సరస్సు వరకూ వ్యాపించి ఉంది. ఇంకా దూరంలో, ప్రాణిక ద్రవ్యంలో ఆ పైన మానసిక స్తరం పైన, ఇంకా పైనున్న స్తరాలలో ప్రతి చోటా నా చేతన అనుభూతి పొందవచ్చు. నేను మొట్టమొదటి సారి ఇచటికి వచ్చినపుడు, శ్రీఅరబిందో వాతావరణాన్ని – పది మైళ్ల దూరంలో, అంటే పది నాటికల్ మైళ్లు, కిలోమీటర్లు కాదు – పదార్థాన్ని స్పృశించినట్లు, అనుభూతి పొందాను. ఘనపదార్థమంత గట్టి స్పర్శ కలిగించే విశుద్ధమైన, తేజోమయమైన నిన్ను పైకెత్తగలిగినంత అతి తేలికైన వాతావరణాన్ని ఆకస్మికంగా అనుభూతిచెందాను.

చాలా కాలం క్రిందటే శ్రీఅరబిందో ఆశ్రమంలో ప్రతి చోట, మీకు గుర్తు చేయడానికి ఒక విషయాన్ని లిఖించి బాహాటంగా పెట్టారు. అది దివ్యమాత మీవంక చూస్తూ ఉన్నట్లుగానే మీరందరూ ఎప్పుడూ ప్రవర్తించండి. ఎందుచేతనంటే, నిజానికి ఆమె సదా చూస్తూ ఉంటున్నది.

ఇది కేవలం ఒక పదసంపుటి గాదు. వాస్తవం. ఎంతో స్పష్టమైన విధంగా నేను మీతో వున్నాను, సూక్ష్మదృష్టి ఉన్నవాళ్లు నన్ను చూడగలరు

నీ అస్తిత్వం యొక్క మనస్తత్వానికి సంబంధించిన అంశాలలో నీవు వేటిని పరివర్తన చేయాలి, వేటినభివృద్ధి చేయాలి, వేటిని బహిష్కరించాలి అనేది నీ అంతట నీవు వివేచించుకో

నేట్లు సదా మార్పులు చేస్తూ, వాటి మధ్య నూతన సంబంధాలను నెలకొల్పుతూ ఒక సామాన్య అర్థంలో దివ్యమైన నా క్రియాశక్తి ఎపుడూ నీలో పనిచేస్తూ ఉంటుంది.

అదలా ఉండగా, శ్రీఅరవిందుల, నా యొక్క ఉపదేశమునకు ఉన్ముఖులై ఉన్నవారందరికీ, నాకు మధ్య ఒక విశిష్టమైన వ్యక్తిగత అనుబంధం ఉంటుంది. నీవు ఫ్రాన్సులో ఉండవచ్చు, ప్రపంచానికి చివర లేదా పాండిచ్చేరిలోనే ఉండవచ్చు. దీనికి దూరంతో సంబంధం లేదు, ఈ బంధం ఎపుడూ యదార్థంగా, సజీవంగా ఉంటుందనేది వేరే చెప్పవలసిన అవసరం లేదు. నేనో క్రియాశక్తిని పంపడానికి, ఒక ప్రేరణ నివ్వడానికి, ఒక రక్షణ లేక మరేదైనా చేయవలసివచ్చినపుడు నాకు తెలియజేయవలసిన అవసరమున్న, పిలుపు వచ్చిన, ప్రతీసారీ నాకో వార్త లాంటిది ఆకస్మికంగా అందుతుంది. నేను అవసరానికి తగినట్లు చేయవలసింది చేస్తాను. ఇలాంటి సమాచారం ఏ క్షణంలోనైనా రావచ్చుననేది స్పష్టమే. నేను ఏదో మాట్లాడుతూ, లేక ఏ పనైనా చేస్తూ మధ్యలో హఠాత్తుగా ఆగిపోవడం అనేకసార్లు చూసి ఉంటారు. ఏదో సమాచారం నాకందడం వల్ల దాని మీద కేంద్రీకరించడం వల్ల అలా చేయడం జరుగుతుంది.

నేను శిష్యులుగా అంగీకరించినవారికీ, నేను 'అవును' అన్నవాళ్లకూ నాకు మధ్య బంధంకంటె ఎక్కువైన సంబంధమే ఉంటుంది. నా నుండి వెలువడిన నా రూపమొకటి (an emanation) వారితో ఉంటుంది. అవసరం కలిగినప్పుడల్లా నన్ను హెచ్చరిస్తుంటుంది. అక్కడేం జరుగుతున్నదో చెబుతూ ఉంటుంది. నిజానికిటువంటి సూచనలను ఎప్పుడూ అందుకుంటూనే ఉంటాను. కాని అన్నీ నా స్మృతిపథంలో మెదుల్తూ ఉండవు. ఉంటే ఆ వరదలో మునిగిపోయేదాన్నే. నా భౌతికచేతన ఒక వడపోత పరికరంలా పనిచేస్తుంది. ఒక సూక్ష్మస్తరంలో విషయాలన్నీ నమోదు చేయబడి ఉంటాయి. అవన్నీ అచ్చట, కన్పించకుండా రికార్డు చేయబడి ఎవరూ వినకుండా ఉండిపోయిన సంగీతాంశంగల గ్రామఫోను ప్లేటులా ఉండిపోతాయి. నా భౌతికచేతనతో నేను తెలుసు

కోవలసిన అవసరం కలిగినపుడు, ఈ సూక్ష్మభౌతిక స్తరంలో సంబంధం పెట్టుకోగానే గ్రామఫోన్ ప్లేటు తిరగడం మొదలుపెడ్తుంది. సంగతులేమిటో, కాలంలో అభివృద్ధి ఎలా జరుగుతోందో, అసలైన పర్యవసానమేమిటో అపుడు నాకు తెలుస్తుంది.

ఏదో కారణంతో, నా సాయం కోరుతూ నీవు నాకు వ్రాస్తే, నేను "నీతో ఉన్నాను" అని సమాధానమిస్తే, దానర్థం, నీతో నా సమాచారం ఇచ్చిపుచ్చుకొనే యంత్రాంగం పనిచేయడం ప్రారంభమైనదన్న మాట. నీవు నా సక్రియచేతనలో కొంతసేపు ప్రవేశిస్తావు. అచట అవసరమైనంత కాలం అక్కడ ఉంటావు.

నీకూ నాకూ మధ్యగల ఈ బంధం ఎన్నటికీ విచ్ఛిత్తి గాదు. చాలాకాలం క్రితం ఆశ్రమాన్ని తిరుగుబాటు ధోరణిలో కొంతమంది విడిచి వెళ్లిపోయారు. అయినప్పటికీ వాళ్లను గురించి సమాచారం అందుకుంటూనే ఉన్నాను. అవసరమైనది వాళ్లకూ చేస్తూనే ఉన్నాను.

నీవెన్నటికీ విడిచి వేయబడవు.

యదార్థానికి నా జీవితకాలంలో ఒక్క సెకనుపాటు మాత్రమే నన్ను కలుసుకొన్నవారితో గూడా కలిపి, ప్రతి ఒక్కరి బాధ్యతను నా మీద వేసుకుంటాను. ఒక విషయం గుర్తుంచుకో. శ్రీఅరవిందులు, నేను, ఒకే చేతన, ఒకే మూర్తిత్వం. ఒకే విధమైన ఈ క్రియాశక్తి లేక ఈ దివ్యసన్నిధి, నీ వ్యక్తిగత చేతనలో నుండి పయనించినపుడు, అదొక రూపాన్ని తీసుకొంటుంది, దృగ్గోచరస్థితిని సంతరించుకొంటుంది. అది నీ చిత్తవృత్తిని బట్టి, నీ ఆకాంక్షను బట్టి, నీ అవసరాన్ని బట్టి, నీ అస్తిత్వం యొక్క ఒక ప్రత్యేక నడవడిని బట్టి విభిన్నంగా ఉంటుంది. చెప్పాలంటే నీ వ్యక్తిగతచేతన ఒక వడపోత పరికరంలా, ఒక సూచికలా, అనంతమైన దివ్యసంభావ్యతల నుండి ఒక సంభావ్యతను ఎన్నుకొని స్థిరీకరిస్తుంది. యదార్థానికి దైవం నుండి ఖచ్చితంగా ఏది ఆశిస్తున్నాడో దానినే ప్రతి వ్యక్తికి దైవం ప్రసాదిస్తుంది. దైవం చాలా దూరంగా ఉన్నాడు, కర్కశుడు అని నీవు నమ్మితే ఆతడు చాలా దూరంగానే ఉంటాడు, కర్కశంగానే

ఉంటాడు. ఎందుకనంటే భగవంతుని రౌద్రాన్ని నీవు అనుభూతి చెందడం చివరకు నీకు శుభం జరగడాని కవసరం. కాళీ ఉపాస కులకు అతడు కాళి, భక్తునికి బ్రహ్మానందస్వరూపుడు. జిజ్ఞాసు వుకు దివ్యజ్ఞానం. భ్రాంతివాదికి అతీత నిరాకారం. నాస్తికుడికి నాస్తికుడు. ప్రేమికునికి ప్రేమ. ఆతడు సోదరస్వభావుడు, సన్ని హితుడు, సతతం విశ్వసనీయ స్నేహితుడు. ప్రతి క్షణం, ప్రతి కదలికలో ఆంతరిక మార్గదర్శకునిగా భావించేవారి కతడు తన తోడ్పాటు నందించ సదా సిద్ధంగా ఉంటాడు. ఆతడు సర్వదోషా లనూ పరిహరించివేయగలడని నమ్మితే, నీ సమస్త దోషాల్నీ, సమస్త పొరపాట్లనూ అవిశ్రాంతంగా పరిహరించివేస్తుంటాడు. ప్రతి క్షణం నీవాతని అనంత దివ్యకృపను అనుభూతి చెందగ లుగుతావు. నీ ప్రగాఢ ఆకాంక్షలో దైవం నీకేమి కావాలని ఆశిస్తే, అదే అవుతాడు.

దైవానికీ, మనుష్యులకీ మధ్య అనంతంగా విస్తరించిన సంబంధబాంధవ్యాల నన్నింటినీ ఏకదృష్టితో చూడగల చేతనా స్థాయికి నీవెదిగినపుడు, ఈ ఉన్నదంతా, సవివరంగా ఎంత సుందరంగా కన్పిస్తుందో, మానవజాతి ఆధ్యాత్మిక చరిత్రను గనుక నీవు గమనిస్తే, మనుష్యులు ఆయన్ని ఎలా అర్థం చేసుకు న్నారో, ఆయన్నెలా కావాలని కోరుకొన్నారో, ఆయనెలా ఉండా లని ఆశించారో, కలగన్నారో దాని కనుగుణంగా దైవం ఎంతగా పరిణమించాడో గ్రహిస్తావు. భౌతికవాదితో భౌతికవాదిగా ఎలా అయ్యాడో, ప్రతి రోజూ తన్ను తాను విశాలం చేసుకొన్న మాన వచేతనను అనుసరించి, ఎంత సన్నిహితుడు, ప్రకాశవంతంగా పరి ణమించాడో గ్రహిస్తావు. ప్రతి వ్యక్తికీ ఎంచుకోవడానికి స్వేచ్ఛ ఉన్నది. ప్రపంచ ఆధ్యాత్మిక చరిత్ర మొత్తం అవలోకిస్తే, మని షికి, భగవంతునికి మధ్య పరిపూర్ణ అనంత వైవిధ్యభరిత సంబం ధాలు ఒక అనిర్వచనీయ అద్భుతం. అదంతా కలిపి, దైవంయొక్క సంపూర్ణ అభివ్యక్తితో పోలిస్తే క్షణమాత్రం గానే కన్పిస్తుంది.

నీ ఆకాంక్షకు అనుగుణంగా దైవం నీతో ఉంటాడు. అంటే నీ బాహ్యప్రకృతి చాపల్యాల కనుగుణంగా ఆతడు లొంగిపోతా

డని గాదు. నీ అస్తిత్వపు సత్యాన్ని గురించి నేనిక్కడ ప్రస్తావిస్తున్నాను. అయినప్పటికీ, నీ బాహ్య ఆకాంక్షలకు తగినట్లు కొన్ని కొన్ని సందర్భాల్లో తనను తాను రూపొందించుకొంటాడు. భక్తుల్లాగా, నీవు దైవంతో ఏకత్వంలోకీ, ఎడబాటులోకీ, పారవశ్యం, విరహంలోకీ మారుతూ జీవిస్తుంటే, దైవం కూడా నీ నమ్మకాన్ని బట్టి నీ నుండి వేరై ఉంటూ ఏకమౌతూ ఉంటాడు. నీ దృక్పథం బాహ్యదృక్పథంతో సహా చాలా ప్రధానం. విశ్వాసం ఎంత ప్రాముఖ్యమైనదో, ఎంత అద్భుతమో, అద్భుతాల సృష్టికర్తో జనానికి తెలియదు. ప్రతి క్షణం దైవం నిన్ను ఉద్ధరించాలని, తన వైపు నిన్ను తీసుకుపోవాలని నీవు కోరుకొంటే,ఆతడు నిన్నుద్ధరించడానికి వస్తాడు, నీ కత్యంత సన్నిహితంగా, మరింత సన్నిహితంగా, నిత్యం సన్నిహితుడుగా వుంటాడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కోనేరు వెంకటేశ్వరరావు

గురువు – శిష్యుడు
దైవ అనుబంధాలలో ఒకటి

దైవంతో ఎన్నో అనుబంధాలు. అందులో గురుశిష్య సంబంధం ఒకటి. ఈ యోగలక్ష్యం అతిమానససిద్ధి కాబట్టి, ఇలా వ్యవహరించటం అసాధరణం. ఇందులో దైవం దివ్యజ్ఞాన చైతన్యకాంతిగా పరిగణింపబడి, ఆధ్యాత్మికసిద్ధికి మూలస్థానంగా పరిగణింపబడుతుంది. అంతా ఇక్కడి నుంచే అందుకున్నట్లు, సత్వం అంతా దివ్యహస్త పునర్నిర్మాణంగా భావింపబడుతుంది. ఈ బంధం సాధారణ గురుశిష్య సంబంధం కన్న ఉన్నతము, సన్నిహితము. సాధారణ గురుశిష్య బంధము ఒక పరిమిత మానసికభావన. అయినా ఇది సుపరిచితమైనదే. అవసరమైన మేరకు ఇది ఆచరణ యోగ్యమే. జీవాత్మకి బంధంగా ఉండకూడదు. దైవసంబంధానికి, విస్తృత అనుభవాలకి అది అవరోధం. అలా కారాదు.

అతిమానసయోగంలో 'గురు' శబ్ద ప్రయోగం అసాధారణం. ఇక్కడ ప్రతీదీ దైవీసంభూతమే. కావాలంటే ఎవరైనా దీనిని తాత్కాలికంగా వినియోగించుకోవచ్చు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సమాచార పత్రం

శ్రీఅరవింద సొసైటీ సాధారణ వార్షిక సమావేశం అక్టోబరు 6, 2007 న కలకత్తాలోని రిజిస్టర్డు ఆఫీసులో నిర్వహింపబడుతుంది.

2007 నవంబరు 26 నుంచి డిశంబరు 4 వరకు శ్రీఅరవిందుల దివ్యకావ్యం 'సావిత్రి' పై గోష్ఠి డా॥ మంగేష్ నడ్కర్ణిగారిచే సొసైటీ బీచ్ ఆఫీసు (పుదుచ్చేరి) హాలులో రోజూ సా॥ 4.30 నుంచి 6.40 వరకు మధ్య 25 ని.లు విరామంతో నిర్వహించబడుతుంది. అందరూ ఆహ్వానితులే.

పుదుచ్చేరి శ్రీఅరవింద సొసైటీవారిచే, 2007 మే 20 నుంచి 28 వరకు వార్షిక విద్యాశిబిరం నిర్వహింపబడింది. ఉపాధ్యాయులు, కళాశాల అధ్యక్షులు, పాఠశాల యజమానులు, 52 మంది పాల్గొన్నారు.

వడోదర (గుజరాత్) బ్రాంచివారు రెండు శిక్షణా శిబిరాలు 2007 సం.రం మే నెలలో నిర్వహించారు. 5 రోజులు చొ॥న బట్టలకు అద్దకం మరియు కళాశిక్షణ నిర్వహించారు.

అన్నానగర్, చైన్నై (తమిళనాడు) కేంద్రంవారు పూర్ణయోగం గురించి పదకొండు రోజులు వేసవి శిబిరం 2007 మే నెలలో నిర్వహించారు.

ఖాన్డ్వా (మధ్యప్రదేశ్) బ్రాంచిలో శ్రీ భరత్‌సింగ్ జాలాగారు శ్రీఅరవిందుల వారిపై రెండు ఉపన్యాసాలు మే 28, 29 తేదీలలో ఇచ్చారు.

ప్రతాప్‌ఘర్ (ఉ. ప్ర) కేంద్రంవారు శ్రీఅరవిందుల యోగ ఆశయాల గురించి గోష్ఠి, మే 27 న ఏర్పాటుచేశారు. డా॥ జె.పి. సింగ్, డా॥ ధర్మపాల్ సింగ్, డా. అవినాష్, శ్రీ ఉదయరాజ్ మిశ్రా, శ్రీ రవి ప్రసాద్‌సింగ్ గారలు ప్రసంగించారు.

బెంగుళూరు (కర్నాటక) జె.పి. నగర్ శ్రీఅరవింద కాంప్లెక్సులో జూన్ 11 న శ్రీఅరవిందుల అవశేషాల సంస్థాపనోత్సవ దినం పాటించారు (సప్తమ వార్షికోత్సవం).

గోదావరి ఖని (ఆంధ్రప్రదేష్) కేంద్రంవారు శ్రీఅరవిందుల వారి యోగంపై డా॥ టి.వి. నాగరంజనిగారి ప్రసంగం మే 31 న ఏర్పాటుచేశారు.

ఏలూరు (ఆంధ్రప్రదేష్.) కేంద్రంవారు ఏప్రిల్ 1 వ తేదీన వారి కేంద్ర దశమవార్షికోత్సవం జరుపుకున్నారు. శ్రీ బి. వెంకట్రామయ్య రాష్ట్ర చైర్మెన్‌గారు పాల్గొన్నారు. శ్రీఅరవిందులవారి 'సావిత్రి' కావ్యం గురించి ప్రసంగించారు. శ్రీమాత గురించి శ్రీ హర్షవర్ధన రాజుగారు మాట్లాడారు.

> నీ హృదయము, ఆత్మ ఆధ్యాత్మికంగా మార్పును చిత్తశుద్ధితో ఆకాంక్షిస్తే అపుడు అందుకు మార్గాన్ని, మార్గదర్శకుని నీవు కనుగొంటావు.
>
> ఆత్మ ద్వారాలు తెరవటానికి కేవలం మానసిక అన్వేషణ, విచికిత్స సరిపోవు.
>
> శ్రీఅరవిందులు